

เขียนที่ ๘๕ ซอยพหลโยธิน ๒๖

เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐

วันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๖

เรื่อง ขอความเป็นธรรมกรณี “การไต่สวนและการสอบสวนวินัยของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไม่ชอบด้วยกฎหมาย”
กราบเรียน อัยการสูงสุด

อ้างถึง หนังสือที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีหนังสือส่งสำนวนการไต่สวนถึงอัยการสูงสุดเพื่อให้ดำเนินคดีอาญาแก่
พลตำรวจเอก สมยศ พุ่มพันธุ์ม่วง นายชัยณรงค์ แสงทองอร่าม และบุคคลที่เกี่ยวข้อง “...ตามมาตรา ๗๖
แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.๒๕๖๑...”

- สิ่งที่ส่งมาด้วย (๑) หนังสือสำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีอาญากรุงเทพใต้ ๑ ที่ อส ๐๐๑๗.๑/๖๕
ลงวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๙ เรื่อง ให้สอบสวนเพิ่มเติม
- (๒) บันทึกการแจ้งข้อกล่าวหาและสิทธิคัดค้านกรรมการ ป.ป.ช. และผู้ได้รับแต่งตั้ง
เป็นที่ปรึกษาองค์คณะในการไต่สวนข้อเท็จจริงและพนักงานเจ้าหน้าที่ช่วยในการไต่สวน
ข้อเท็จจริง คดีหมายเลขดำที่ ๐๑-๓-๔๑๗/๒๕๖๔ (นายชัยณรงค์ แสงทองอร่าม)
ลงวันที่ ๒๘ เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๖๖
- (๓) หนังสือขอตรวจสอบและคัดถ่ายเอกสาร (บางส่วน) สำนวนการไต่สวนคดีหมายเลขดำที่
๐๑-๓-๔๑๗/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๖๖
- (๔) หนังสือสำนักงาน ป.ป.ช. ที่ ปช ๐๐๒๐/๒๑๔๑ ลงวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๖๖
เรื่อง ขอตรวจและคัดถ่ายพยานหลักฐาน
- (๕) บันทึกถ้อยคำ พ.ต.อ.ธนสิทธิ์ แต่งจัน เรื่อง การตรวจสอบข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย
กรณีคำสั่งไม่ฟ้องคดีอาญาที่อยู่ในความสนใจของประชาชน
เมื่อวันอังคารที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๖๓
- (๖) คำวินิจฉัยคณะกรรมการ ป.ป.ช. ครั้งที่ ๑๑๑/๒๕๖๒ วันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๖๒
- (๗) รายงานผลการตรวจสอบข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายของคณะกรรมการตรวจสอบ
ข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย กรณีคำสั่งไม่ฟ้องคดีอาญาที่อยู่ในความสนใจของประชาชน
ที่มี ศาสตราจารย์ วิชา มหาคุณ เป็นประธาน
- (๘) บันทึกถ้อยคำพยาน พล.ต.อ.สมยศ พุ่มพันธุ์ม่วง เรื่อง การตรวจสอบข้อเท็จจริงและ
ข้อกฎหมาย กรณีคำสั่งไม่ฟ้องคดีอาญาที่อยู่ในความสนใจของประชาชน
เมื่อวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๖๓
- (๙) การกิจ พล.ต.อ.สมยศ พุ่มพันธุ์ม่วง ระหว่างวันที่ ๒๓-๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙
ที่ประเทศสวิตเซอร์แลนด์
- (๑๐) ภาพถ่ายการประชุมสมาคมกีฬาฟุตบอลฯ
- (๑๑) ลิ้งค์ข่าวอ้างอิง ไทยรัฐออนไลน์
- (๑๒) ลิ้งค์ข่าวอ้างอิง Posttoday
- (๑๓) ลิ้งค์ข่าวอ้างอิง Postupnews
- (๑๔) ลิ้งค์ข่าวอ้างอิง Voicetv
- (๑๕) ภาพถ่าย พล.ต.อ.สมยศ พุ่มพันธุ์ม่วง ถ่ายคู่กับ รศ.สายประสิทธิ์ เกิดนิยม

- (๑๖) รายงานการตรวจพิสูจน์ที่ ๕๕๔๕๑๐๐๓๒ ลงวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๕
ที่ พันตำรวจโท ธนสิทธิ์ แดงจั่น เป็นผู้ออกรายงาน
- (๑๗) รายงานการตรวจพิสูจน์ที่ ๕๕๔๕๐๙๒๒๔ ลงวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๕๕
ที่ พันตำรวจโท ธนสิทธิ์ แดงจั่น เป็นผู้ออกรายงาน
- (๑๘) บันทึกถ้อยคำ พ.ต.อ.ธนสิทธิ์ แดงจั่น เรื่อง การตรวจสอบข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย
กรณีคำสั่งไม่ฟ้องคดีอาญาที่อยู่ในความสนใจของประชาชน
เมื่อวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๖๓
- (๑๙) บันทึกถ้อยคำพยาน พ.ต.อ. ธนสิทธิ์ แดงจั่น เรื่อง การสืบสวนข้อเท็จจริง พ.ต.อ.วิรตล
ทับทิมดี กับพวกรวม ๗ นาย ซึ่งถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัย เมื่อวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๖๔
- (๒๐) บันทึกถ้อยคำพยานของ พันตำรวจเอก ธนสิทธิ์ แดงจั่น ที่ให้การต่อคณะกรรมการ
ตรวจสอบข้อเท็จจริงชุด นายธนพิชญ์ มูลพฤกษ์ เป็นประธาน
เมื่อวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๖๔
- (๒๑) ปฏิทิน พ.ศ.๒๕๕๙
- (๒๒) บันทึกถ้อยคำพยานของ ศาสตราจารย์วิชา มหาคุณ เรื่อง การสืบสวนพยานข้อเท็จจริง
พล.ต.อ.มนู เมฆหมอก รอง ผบ.ตร. กับพวกรวม ๔ นาย ซึ่งถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัย
ลงวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๖๔
- (๒๓) บันทึกคำถอดเทปการสนทนา เรื่อง ความเร็วรถยนต์ของ นายวรยุทธ อยู่วิทยา
(เทปที่ ๑) เมื่อวันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙
- (๒๔) เอกสารบันทึกคำถอดเทปการสนทนา เรื่อง ความเร็วรถยนต์ของ นายวรยุทธ อยู่วิทยา
(เทปที่ ๒)
- (๒๕) เอกสารถอดเทปจากไฟล์เสียง ชื่อ วิรตล
- (๒๖) เอกสารถอดเทปจากไฟล์เสียง ชื่อ ธนสิทธิ์
- (๒๗) เอกสารถอดเทปจากไฟล์เสียง ชื่อ รายการอัปเดตใหม่ ๑๒๑
- (๒๘) คำเบิกความพยานโจทก์(หมายเรียก) คดีหมายเลขดำที่ อ.๑๙๖๑/๒๕๕๘
ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๙ คดีระหว่าง พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์
นายชนสิทธิ์ หรือใหญ่ ไตรสุริย จำเลย ของ นายต้อย ภักดี เป็นผู้เสียหาย,
นายไพโรจน์ รัตนมณี (ประจักษ์พยาน) ร้อยตำรวจเอก ภทรภพ ชัยชนะ
เป็นพนักงานสอบสวน และ นายชนสิทธิ์ ไตรสุริย เป็นจำเลย รวม ๔ ปาก
- (๒๙) รายงานกระบวนการพิจารณาคดีหมายเลขดำที่ อ.๑๙๖๑/๒๕๕๘
ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๙ คดีระหว่าง พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์
นายชนสิทธิ์ หรือ ใหญ่ ไตรสุริย จำเลย
- (๓๐) สารบบ บัญชีนัดทำการ (บ.๒) บัญชีนัดความของพนักงานอัยการ
วันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๙
- (๓๑) บันทึกถ้อยคำพยานของ พันตำรวจเอก ธนสิทธิ์ แดงจั่น ที่ให้การต่อคณะกรรมการ
สอบสวนเบื้องต้นของสำนักงานอัยการสูงสุด เมื่อวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๖๕
- (๓๒) บันทึกถ้อยคำพยานของ พันตำรวจโท วันนพ สมจินตนากุล ที่ให้การต่อคณะกรรมการ
สอบสวนเบื้องต้นของสำนักงานอัยการสูงสุด เมื่อวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕
- (๓๓) บันทึกถ้อยคำพยานของ พันตำรวจเอก ธนสิทธิ์ แดงจั่น ที่ให้การต่อคณะกรรมการ

ตำรวจ เมื่อวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๔

(๓๔) คำให้การของ พ.ต.ท.ธนสิทธิ์ แต่งขึ้น วันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ และคำให้การ
เพิ่มเติม วันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๕๙

(๓๕) เอกสารท้ายคำให้การหมายเลข ๓๑

(๓๖) หนังสือมอบอำนาจ

(๓๗) หนังสือเรื่อง อ่างพยานหลักฐานขอให้คณะกรรมการไต่สวนเป็นผู้ดำเนินการ “เรียกหรือ
ไต่สวนพยานหลักฐาน” และคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในฐานะ
องค์คณะในการไต่สวน

ตามหนังสือที่อ้างถึง ตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีหนังสือส่งสำนวนการไต่สวนถึงอัยการสูงสุด
เพื่อให้ดำเนินคดีอาญาแก่ข้าพเจ้า นั้น เนื่องจากการไต่สวนพิจารณาและวินิจฉัยของคณะกรรมการ ป.ป.ช.
ไม่ชอบด้วยกฎหมายและไม่เปิดโอกาสให้ข้าพเจ้าได้ชี้แจง และนำพยานที่สำคัญในการพิสูจน์ความบริสุทธิ์
ของข้าพเจ้า “...มีเพียงการรับฟังพยานเพียงฝ่ายเดียว ทำให้ข้าพเจ้าไม่ได้รับความเป็นธรรมตามสิทธิต่าง ๆ
ตามกฎหมาย...” ดังข้าพเจ้าจะขอชี้แจงในการขอความเป็นธรรมต่อท่านอัยการสูงสุด ดังต่อไปนี้

๑) ในประเด็นข้อกฎหมาย

๑.๑ หลักกฎหมายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ บัญญัติว่าเป็นเจ้าพนักงาน
ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้น
การปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการ
ทุจริต พ.ศ.๒๕๖๑ มาตรา ๑๗๒ บัญญัติว่า “...เป็นเจ้าพนักงานของรัฐผู้ใดปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่
อย่างใดในตำแหน่งหรือหน้าที่หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้
หนึ่งผู้ใดหรือปฏิบัติหรือ ละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต...”

ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๐๐ บัญญัติว่า “...เป็นเจ้าพนักงานในตำแหน่งพนักงาน
อัยการ ผู้ว่าคดี...” พนักงานสอบสวน หรือเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจสืบสวนคดีอาญาหรือจัดการให้เป็นไปตาม
กฎหมาย กระทำการหรือไม่กระทำการอย่างใด ๆ “...ในตำแหน่งอันเป็นการมิชอบ...” เพื่อจะช่วยเหลือคนหนึ่ง
บุคคลใดมิให้ต้องได้รับโทษ และให้รับโทษน้อยลง...” นั้น

จากบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวนั้นเจ้าพนักงานหรือเจ้าพนักงานของรัฐที่จะกระทำแล้วมี
ความผิดตามกฎหมายดังกล่าว ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑(๑๖) บัญญัติว่า เจ้าพนักงาน
หมายความว่า บุคคลซึ่งกฎหมายบัญญัติว่าเป็นเจ้าพนักงานหรือได้รับแต่งตั้งตามกฎหมายให้ปฏิบัติหน้าที่
ราชการไม่ว่าเป็นประจำหรือครั้งคราว และไม่ว่าจะได้รับค่าตอบแทนหรือไม่

ดังนั้น การที่เจ้าพนักงานหรือเจ้าพนักงานของรัฐ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗
และมาตรา ๒๐๐ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต
พ.ศ.๒๕๖๑ มาตรา ๑๗๒ นั้น นอกจากจะเป็นเจ้าพนักงานหรือเจ้าพนักงานของรัฐตามกฎหมายแล้ว **จะต้องมี
หน้าที่ตามกฎหมาย หรือหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชา** แล้วได้กระทำการในตำแหน่งหรือหน้าที่
ที่กฎหมายกำหนดหรือที่ได้รับมอบหมาย โดยมิชอบหรือโดยทุจริต ทำให้เกิดความเสียหาย**และต้องมีหน้าที่**

โดยตรง จึงจะเป็นความผิดตามข้อกล่าวหาดังกล่าว เช่น จำเลยเป็นครูมีหน้าที่เกี่ยวกับการกู้ยืมเงินเพื่อการศึกษาให้แก่นักเรียน ไม่มีหน้าที่โดยตรงที่จะต้องเก็บสมุดบัญชีเงินฝากของนักเรียนและถอนเงินจากบัญชีเงินฝากของนักเรียนและถอนเงินฝากจากบัญชีแทนนักเรียน การที่จำเลยเก็บบัญชีเงินฝากของนักเรียนและให้นักเรียนมอบให้จำเลยไปถอนเงิน จึงเป็นเรื่องนอกหน้าที่ จำเลยจึงไม่ผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ ตามนัยคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๖๔๐๗/๒๕๕๕

จำเลยเป็นนายกองค์การบริหารส่วนตำบลแม้จะมีหน้าที่ควบคุมและรับผิดชอบในการบริหารราชการองค์การบริหารส่วนตำบล เป็นผู้บังคับบัญชาพนักงานและลูกจ้างองค์การบริหารส่วนตำบล แต่การรับเงินลงบันทึกและนำเงินไปฝากธนาคารหรือเก็บในตู้รับเงินนั้น ไม่ใช่การกระทำที่เกี่ยวกับหน้าที่ของนายกองค์การบริหารส่วนตำบลโดยตรง ดังนั้น เมื่อมีผู้นำเงินมาชำระให้แก่องค์การบริหารส่วนตำบลจำเลยเป็นผู้ลงลายมือชื่อเป็นผู้รับเงินแต่ไม่ได้นำเงินลงบันทึกในสมุดและนำไปฝากธนาคาร จำเลยจึงไม่มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ ตามนัยคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๗๖/๒๕๖๐

สำหรับพนักงานอัยการนั้น พระราชบัญญัติองค์กรอัยการและพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๑๕ กำหนดว่าอัยการสูงสุดและรองอัยการสูงสุดมีอำนาจดำเนินคดีได้ทุกศาล อธิบดีอัยการภาคมีอำนาจดำเนินคดีได้ทุกศาลภายในภาค พนักงานอัยการผู้อื่นมีอำนาจดำเนินคดีได้เฉพาะศาลแห่งท้องที่ที่พนักงานอัยการผู้นั้นรับราชการประจำ เว้นแต่

๑) เมื่ออัยการสูงสุดมีคำสั่งให้พนักงานอัยการซึ่งรับราชการประจำในท้องที่หนึ่งไปช่วยราชการในอีกท้องที่หนึ่งชั่วคราว หรือให้ไปดำเนินคดีใดเฉพาะเรื่อง หรือเมื่ออธิบดีอัยการภาคใดมีคำสั่งให้พนักงานอัยการซึ่งรับราชการประจำในท้องที่หนึ่งภายในภาคไปช่วยราชการในอีกท้องที่หนึ่งชั่วคราว หรือให้ไปดำเนินคดีใดเฉพาะเรื่องภายในภาค ให้พนักงานอัยการผู้นั้นมีอำนาจดำเนินคดีในศาลประจำท้องที่นั้นได้ และให้มีอำนาจดำเนินคดีได้ตลอดถึงศาลอุทธรณ์และศาลฎีกา หรือศาลปกครองสูงสุด แล้วแต่กรณี

ดังนั้นการที่พนักงานอัยการที่จะเป็นเจ้าพนักงานตามกฎหมายดังกล่าว จะต้องมีความจำเป็นและหน้าที่ตามพระราชบัญญัติองค์กรอัยการและพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๑๕ โดยต้องได้รับแต่งตั้งเป็นพนักงานอัยการและต้องได้รับการแต่งตั้งจากคณะกรรมการอัยการให้ดำรงตำแหน่งใด และให้มีอำนาจดำเนินคดีได้เฉพาะศาลแห่งท้องที่ที่พนักงานอัยการผู้นั้นรับราชการประจำ เว้นแต่ อัยการสูงสุดมีคำสั่งให้พนักงานอัยการ ซึ่งรับราชการประจำในท้องที่หนึ่งไปช่วยราชการในอีกท้องที่หนึ่งชั่วคราว หรือให้ไปดำเนินคดีใดเฉพาะเรื่อง หรือเมื่ออธิบดีอัยการภาคใดมีคำสั่งให้พนักงานอัยการซึ่งรับราชการประจำในท้องที่หนึ่งภายในภาคไปช่วยราชการในอีกท้องที่หนึ่งชั่วคราว หรือให้ไปดำเนินคดีใดเฉพาะเรื่องภายในภาค พนักงานอัยการจึงจะมีอำนาจและหน้าที่ในการดำเนินคดีดังกล่าวได้

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๙ ข้าพเจ้า นายชัยณรงค์ แสงทองอร่าม ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งอัยการผู้เชี่ยวชาญพิเศษ สำนักงานคดีอาญา ปฏิบัติราชการสำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีอาญา ๖ และปฏิบัติราชการในหน้าที่รองอัยการพิเศษฝ่ายคดีอาญา ๖ อีกหน้าที่หนึ่ง ซึ่งสำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีอาญา ๖ รับผิดชอบงานดำเนินคดีอาญาตามกฎหมายที่กำหนดให้เป็นอำนาจและหน้าที่ของพนักงานอัยการซึ่งรับผิดชอบคดีอาญาที่เกิดอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลอาญา เว้นแต่ คดีเกี่ยวกับเศรษฐกิจและทรัพยากร คดีเกี่ยวกับ ยาเสพติดให้โทษ และคดีเกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ ในพื้นที่

สถานีตำรวจนครบาลหัวหมาก สถานีตำรวจนครบาลวังทองหลาง สถานีตำรวจนครบาลพระราชวัง สถานีตำรวจนครบาลประเวศ(บางส่วน)

ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงดำรงตำแหน่งพนักงานอัยการที่มีอำนาจและหน้าที่ที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจและหน้าที่ของพนักงานอัยการซึ่งรับผิดชอบคดีอาญาที่เกิดขึ้นในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลอาญาในพื้นที่ สถานีตำรวจนครบาลหัวหมาก สถานีตำรวจนครบาลวังทองหลาง สถานีตำรวจนครบาลพระราชวัง สถานีตำรวจนครบาลประเวศ (บางส่วน) เท่านั้น

ข้าพเจ้าไม่มีอำนาจและหน้าที่ในการทำหน้าที่พนักงานอัยการที่มีอำนาจดำเนินคดีอาญาหรือเกี่ยวข้องกับการดำเนินคดีอาญา ในท้องที่ของสำนักงานอัยการคดีที่รับผิดชอบอื่นได้ตามกฎหมายแต่อย่างใด ทั้งอัยการสูงสุดก็ไม่ได้มีคำสั่งให้ข้าพเจ้าซึ่งรับราชการประจำในท้องที่หนึ่งไปช่วยราชการในอีกท้องที่หนึ่งชั่วคราว หรือให้ไปดำเนินคดีใดเฉพาะเรื่อง แต่อย่างใด

ส่วนคดีอาญาที่ นายวรยุทธ อยู่วิทยา ผู้ต้องหา ได้ขับรถยนต์โดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายนั้น เหตุเกิดเมื่อวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๕๕ ที่บริเวณปากซอยสุขุมวิท ๔๗ และปากซอยสุขุมวิท ๔๙ มุ่งหน้าไปทางพระโขนง ซึ่งอยู่ในเขตอำนาจสอบสวนของสถานีตำรวจนครบาลทองหล่อ และอยู่ในเขตอำนาจของศาลอาญากรุงเทพใต้ ซึ่งอยู่ในเขตอำนาจและหน้าที่ของสำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีอาญากรุงเทพใต้ ๑ ซึ่งรับผิดชอบงานดำเนินคดีอาญาที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจและหน้าที่ของพนักงานอัยการซึ่งอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลอาญากรุงเทพใต้ เว้นแต่ คดีเกี่ยวกับเศรษฐกิจและทรัพยากร และคดีเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ โดยรับผิดชอบความผิดที่เกิดขึ้นในพื้นที่ สถานีตำรวจนครบาลทองหล่อ สถานีตำรวจนครบาลพลับพลาไชย ๑ สถานีตำรวจนครบาลพลับพลาไชย ๒ สถานีตำรวจนครบาลวัดพระยาไกร ดังนั้น “...พนักงานอัยการที่รับราชการที่สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีอาญากรุงเทพใต้ ๑ เท่านั้น...” “ที่เป็นเจ้าพนักงาน” ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ และเป็นเจ้าพนักงานของรัฐตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.๒๕๖๑ มาตรา ๑๗๒ และเป็นเจ้าพนักงานในตำแหน่งพนักงานอัยการ กระทำการหรือไม่กระทำการอย่างใดๆในตำแหน่งอันเป็นการมิชอบตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๐๐

ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงไม่ใช่เจ้าพนักงานหรือเจ้าพนักงานของรัฐหรือเจ้าพนักงานในตำแหน่งพนักงานอัยการผู้มีอำนาจและหน้าที่โดยตรงในคดีของนายวรยุทธ อยู่วิทยา ผู้ต้องหาตามกฎหมายแต่อย่างใด จึงไม่อยู่ในองค์ประกอบความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗, ๒๐๐ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.๒๕๖๑ มาตรา ๑๗๒ การที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. กล่าวหาว่าข้าพเจ้าเป็นพนักงานอัยการสังกัดองค์กรอัยการตามพระราชบัญญัติองค์กรอัยการและพนักงานอัยการ พ.ศ.๒๕๕๓ มาตรา ๑๔ (๑) อำนาจหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญ (๒) ในคดีอาญามีอำนาจหน้าที่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาและตามกฎหมายอื่นซึ่งบัญญัติว่าเป็นอำนาจและหน้าที่ของสำนักงานอัยการสูงสุดหรือพนักงานอัยการ (๑๐) ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจและหน้าที่ของสำนักงานอัยการสูงสุด ตามที่ได้รับมอบหมายจากอัยการสูงสุด “จึงเป็นเจ้าพนักงานของรัฐ” ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.๒๕๖๑ มาตรา ๔ และเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑(๑๖) นั้น “...เป็นการกล่าวหาที่ไม่สอดคล้องกับที่กฎหมายกำหนดและเจตนารมณ์ของกฎหมาย...” การตีความดังกล่าวเป็นการตีความแบบขยายความ มิฉะนั้น พนักงานอัยการ

ทุกคนที่รับผิดชอบคดีแพ่ง รับผิดชอบสำนักงานที่ปรึกษา หรือแม้แต่สำนักงานคุ้มครองสิทธิและช่วยเหลือทางกฎหมายแก่ประชาชน “...ไปใช้สิทธิในการปกป้องญาติหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับพนักงานอัยการไปได้แย้ง พนักงานสอบสวนหรือนายทนายหลักฐานไปเพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์ก็จะถือว่าเป็นเจ้าพนักงานของรัฐ...” ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔ และเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑(๑๖) โดยไม่พิจารณาถึงอำนาจและหน้าที่ พระราชบัญญัติองค์กรอัยการและพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๑๕ นั้น “... เป็นการกล่าวหาและใช้กฎหมายโดยไม่ชอบแต่อย่างใด และจงใจกลั่นแกล้งซ้ำพเจ้าให้ เสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น ถูกเกลียดชัง ...”

๑.๒ หลักกฎหมาย รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๔๐ บุคคลย่อมมีสิทธิในกระบวนการยุติธรรม ดังต่อไปนี้

(๗) ในคดีอาญา ผู้ต้องหาหรือจำเลยมีสิทธิได้รับการสอบสวนหรือการพิจารณาคดีที่ถูกต้องรวดเร็ว และเป็นธรรม โอกาสในการต่อสู้คดีอย่างเพียงพอ การตรวจสอบหรือได้รับทราบพยานหลักฐานตามสมควร การได้รับความช่วยเหลือในทางคดีจากทนายความ และการได้รับการปล่อยตัวชั่วคราว

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

มาตรา มาตรา ๑๓๑ ให้พนักงานสอบสวนรวบรวมหลักฐานทุกชนิด เท่าที่สามารถจะทำได้ เพื่อประสงค์จะทราบข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ต่าง ๆ อันเกี่ยวกับความผิดที่ถูกกล่าวหา เพื่อจะรู้ตัวผู้กระทำผิดและพิสูจน์ให้เห็นความผิดหรือความบริสุทธิ์ของผู้ต้องหา

มาตรา ๑๓๑/๑ ในกรณีที่จำเป็นต้องใช้พยานหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ เพื่อพิสูจน์ข้อเท็จจริงตามมาตรา ๑๓๑ ให้พนักงานสอบสวนมีอำนาจให้ทำการตรวจพิสูจน์บุคคล วัตถุ หรือเอกสารใด ๆ โดยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ได้

มาตรา ๑๓๔ วรรคแรก เมื่อผู้ต้องหาถูกเรียก หรือส่งตัวมา หรือเข้าหาพนักงานสอบสวนเอง หรือปรากฏว่าผู้ใดซึ่งมาอยู่ต่อหน้าพนักงานสอบสวนเป็นผู้ต้องหา ให้ถามชื่อตัว ชื่อรอง ชื่อสกุล สัญชาติ บิดา มารดา อายุ อาชีพ ที่อยู่ ที่เกิด และแจ้งให้ทราบถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำที่กล่าวหาว่าผู้ต้องหาได้กระทำผิด แล้วจึงแจ้งข้อหาให้ทราบ

(มาตรา ๑๓๔ วรรคสี่) พนักงานสอบสวนต้องให้โอกาสผู้ต้องหาที่จะแก้ข้อหาและที่จะแสดงข้อเท็จจริงอันเป็นประโยชน์แก่ตนได้

ระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๔๗ ข้อ ๔๘ การสั่งคดีกรณีร้องขอความเป็นธรรม คดีที่มีการร้องขอความเป็นธรรม ในกรณีที่จะมีคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาทุกข้อหาหรือบางข้อหา ให้เสนอสำนวนพร้อมความเห็นตามลำดับชั้นถึงอธิบดีเพื่อพิจารณาสั่ง

กรณีที่มีคำสั่งฟ้อง ให้ดำเนินการให้ได้ตัวผู้ต้องหาเข้ายื่นฟ้องต่อศาล และให้รีบทำบันทึกส่งคำร้องขอความเป็นธรรม สำเนาความเห็นและคำสั่งพร้อมสำเนารายงานการสอบสวนเสนออธิบดีเพื่อทราบ

กรณีดังกล่าวในวรรคก่อน หากเป็นกรณีที่ต้องกลับความเห็นหรือกลับคำสั่งเดิมหรือต้องถอนฟ้อง ให้นำข้อ ๖ วรรคท้าย หรือข้อ ๑๒๘ มาใช้บังคับแล้วแต่กรณี

ข้อ ๖ วรรคท้าย ผู้บังคับบัญชาอาจเรียกสำนวนคดีใดคดีหนึ่งที่อยู่ในเขตอำนาจมาตรวจสอบพิจารณาและหรือดำเนินคดีเสียเอง หรือจะมอบหมายให้พนักงานอัยการคนใดดำเนินคดีแทนก็ได้ และในกรณีที่เห็นควรกลับความเห็นหรือกลับคำสั่งเดิม ให้เสนอตามลำดับชั้นจนถึงอธิบดีเพื่อพิจารณาสั่งเว้นแต่ความเห็นหรือคำสั่งเดิมนั้นเป็นของอธิบดี ให้เสนออัยการสูงสุดหรือรองอัยการสูงสุดผู้ได้รับมอบหมายเพื่อพิจารณาสั่ง

หนังสือที่ อส ๐๐๐๗(ปผ)/ว ๑๖๕ ลงวันที่ ๓ กรกฎาคม ๒๕๕๗ เรื่อง ทหารเรือขัดข้องในการดำเนินคดีอาญา ที่ยืนยันว่าแม้พนักงานสอบสวนส่งสำนวนให้พนักงานอัยการ แม้พนักงานอัยการจะได้ออกคำสั่งฟ้องและยื่นฟ้องผู้ต้องหาต่อศาลแล้ว พนักงานอัยการก็ยังมีอำนาจสั่งให้พนักงานสอบสวนดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติมได้ และไม่มีบทบัญญัติใดห้ามมิให้พนักงานอัยการสั่งสอบสวนเพิ่มเติมภายหลังจากที่ได้ยื่นฟ้องต่อศาลแล้ว และตามระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ.๒๕๕๗ ข้อ ๔๘ วรรคท้าย ในกรณีที่มีการร้องขอความเป็นธรรมและพนักงานอัยการมีคำสั่งฟ้องผู้ต้องหา แม้ได้ยื่นฟ้องผู้ต้องหาต่อศาลแล้ว หากเป็นกรณีต้องถอนฟ้อง ให้นำความในข้อ ๑๒๘ มาใช้บังคับกล่าวคือ เมื่อพนักงานอัยการเห็นสมควรถอนฟ้อง ต้องมีการสอบสวนข้อเท็จจริงเพิ่มเติมเพื่อนำมาพิจารณาก่อนแสดงว่ากรณียื่นฟ้องผู้ต้องหาต่อศาลแล้ว ระเบียบก็ไม่ได้ห้ามพนักงานอัยการสั่งสอบสวนเพิ่มเติมแต่อย่างใด

ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๕๐ มาตรา ๔๐(๗) บุคคลย่อมมีสิทธิในกระบวนการยุติธรรม โดยในคดีอาญา ผู้ต้องหาหรือจำเลยมีสิทธิได้รับการสอบสวนหรือการพิจารณาคดีที่ถูกต้อง รวดเร็ว และเป็นธรรม “..โอกาสในการต่อสู้คดีอย่างเพียงพอ การตรวจสอบหรือได้รับทราบพยานหลักฐานตามสมควร...” ดังนั้น ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๑ จึงบัญญัติให้พนักงานสอบสวนต้องรวบรวมหลักฐานทุกชนิดเพื่อจะทราบข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ต่างๆ เกี่ยวกับความผิดที่ถูกกล่าวหา เพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของผู้ต้องหา และมาตรา ๑๓๑/๑ ก็บัญญัติในการพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของผู้ต้องหากรณีมีความจำเป็นต้องใช้พยานหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ให้พนักงานสอบสวนมีอำนาจให้ทำการตรวจพิสูจน์บุคคล วัตถุ หรือพยานเอกสารใดๆ โดยวิธีทางวิทยาศาสตร์ได้ และมาตรา ๑๓๔ วรรคสี่ยังกำหนดให้พนักงานสอบสวน “...ต้องให้โอกาสผู้ต้องหาที่จะแก้ข้อหาและที่จะแสดงข้อเท็จจริงอันเป็นประโยชน์แก่ตนได้...”

สำนักงานอัยการสูงสุดมีอำนาจและหน้าที่ปฏิบัติตามที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา กำหนดในเรื่องสิทธิของผู้ต้องหาในคดีอาญาในกระบวนการยุติธรรมต้องได้รับเป็นธรรม โอกาสในการต่อสู้คดีอย่างเพียงพอ ซึ่งกำหนดให้พนักงานสอบสวนต้องรวบรวมข้อเท็จจริงเพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์ และมีสิทธิให้พนักงานสอบสวนมีอำนาจตรวจพิสูจน์บุคคล วัตถุหรือพยานเอกสารใด ๆ โดยวิธีทางวิทยาศาสตร์พิสูจน์ความบริสุทธิ์ของผู้ต้องหาได้ ทั้งพนักงานสอบสวนต้องเปิดโอกาสให้ผู้ต้องหาแก้ข้อกล่าวหาและแสดงข้อเท็จจริงอันเป็นประโยชน์ได้ จึงได้มีระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ.๒๕๕๗ ข้อ ๔๘ ในการให้ผู้ต้องหาหรือผู้เสียหายมีสิทธิร้องขอความเป็นธรรมต่อพนักงานอัยการเพื่อให้มีการตรวจสอบ สอบสวน

เพิ่มเติมเพื่อให้ความเป็นธรรมกับผู้ต้องหาได้ ซึ่งแม้พนักงานอัยการจะได้มีคำสั่งยื่นฟ้องคดีต่อศาลแล้วก็ตาม ถ้าผู้ต้องหาหมิ่นพยานหลักฐานยืนยันได้ว่าไม่ได้รับความเป็นธรรม พนักงานอัยการ ก็มีอำนาจสั่งให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติมเพื่อพิสูจน์ได้และถ้ามีพยานหลักฐานยืนยันว่าไม่ได้กระทำความผิดตามข้อกล่าวหา พนักงานอัยการก็มีอำนาจกลับคำสั่งเดิมจากสั่งฟ้องเป็นสิ่งไม่ฟ้องและถอนฟ้องต่อศาลได้ “...อันเป็นการปกป้องสิทธิของผู้ต้องหาตามที่กฎหมายกำหนด...”

สำนักงานอัยการสูงสุดยังได้จัดตั้งสำนักงานคดีอัยการสูงสุด กำหนดให้มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบงานคดีร้องขอความเป็นธรรม โดยมีสำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีร้องขอความเป็นธรรมเป็นผู้รับผิดชอบพิจารณาแล้วเสนออัยการสูงสุดเพื่อพิจารณาตามอำนาจหน้าที่ต่อไป เพื่อคุ้มครองสิทธิของผู้ต้องหาที่กำหนดไว้ตามกฎหมายให้ได้รับการปฏิบัติตามที่กฎหมายกำหนด

ซึ่งศาลฎีกาก็ได้มีคำพิพากษาศาลฎีกาวินิจฉัยรับรองสิทธิของผู้ต้องหาไว้ตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๓๙๐/๒๕๒๒ วินิจฉัยว่าตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๑ บัญญัติให้พนักงานสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานทุกชนิด โดยไม่คำนึงว่าจะเป็นพยานหลักฐานที่พนักงานสอบสวนสืบสวนมาได้เองหรือที่ผู้เสียหายหรือผู้ต้องหายื่นต่อพนักงานสอบสวนเพื่อเป็นพยานหรือที่บุคคลภายนอกส่งมาทั้งนี้ เพื่อที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ต่าง ๆ อันเกี่ยวกับความผิดที่ถูกล่าวหาและเพื่อที่จะรู้ตัวผู้กระทำความผิดและพิสูจน์ให้เห็นความผิด

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๘๘๖/๒๕๕๓ ไม่มีกฎหมายบัญญัติห้ามมิให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนพยานที่ผู้ต้องหานำมาให้ถ้อยคำต่อพนักงานสอบสวน ทั้งไม่มีกฎหมายบัญญัติห้ามมิให้ผู้ต้องหานำพยานไปให้ถ้อยคำต่อพนักงานสอบสวน ดังนั้น การที่พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนพยานโจทก์ซึ่งเป็นพยานที่ผู้ต้องหานำไปให้การต่อพนักงานสอบสวนจึงรับฟังได้

ดังนั้น ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยและประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาดังกล่าวจึงกำหนดให้ผู้ต้องหาสิทธิตามกฎหมายและกำหนดให้พนักงานสอบสวน พนักงานอัยการมีหน้าที่ต้องปฏิบัติให้ผู้ต้องหาได้รับสิทธิตามกฎหมาย

ในส่วนสิทธิตามกฎหมายของนายวรยุทธ อยู่วิทยา ผู้ต้องหาคดีนี้ เมื่อเห็นว่าพนักงานสอบสวนคดีนี้ ทำการสอบสวนโดยตนเองไม่ได้รับความเป็นธรรมกรณีพบว่า “...พันตำรวจเอก ธนสิทธิ์ แดงจั่น...” นักวิทยาศาสตร์กลุ่มงานตรวจสอบทางเคมี ฟิสิกส์ กองพิสูจน์หลักฐานกลาง ได้ตรวจสอบรถยนต์คันที่ปรากฏตามภาพของกล้องวงจรปิดในเวลา ๒๐๑๒/๐๙๑๐๓ ๐๕:๓๔:๑๗ และจากการวัดระยะจริงในสถานที่เดียวกับที่ปรากฏในภาพ คำนวณอัตราเร็วโดยเฉลี่ยในช่วงที่รถยนต์ในภาพเคลื่อนที่เข้ามาทางของภาพด้านขวาจนถึงจุดที่เคลื่อนที่ออกจากภาพทางด้านซ้าย เมื่อคำนวณอัตราเร็วโดยเฉลี่ยมีค่าเท่ากับ ๑๗๗ กิโลเมตรต่อชั่วโมง โดยการคำนวณดังกล่าวอาจมีความคลาดเคลื่อนมากขึ้นหรือน้อยลงประมาณ ๑๗ กิโลเมตรต่อชั่วโมง และได้ทำรายงานกองพิสูจน์หลักฐาน กลุ่มงานตรวจทางเคมีฟิสิกส์ที่ ๕๕๕๔๕๐๙๒๒๔ ลงวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๕๕ “...โดยลงนามรับรองการตรวจพิสูจน์ว่าพันตำรวจเอก ธนสิทธิ์ แดงจั่น เป็นผู้ตรวจพิสูจน์แต่เพียงผู้เดียว...”

ซึ่งต่อมาทราบว่า พันตำรวจเอก ธนสิทธิ์ แดงจั่น มิได้ใช้ความรู้ความสามารถตรวจพิสูจน์เพียงคนเดียวแต่ไปสอบถามและขอความรู้ทางวิชาการและร่วมกับ อาจารย์สธน วิจารณ์วรรณลักษณ์ อาจารย์ประจำภาควิชาฟิสิกส์ คณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นผู้ตรวจพิสูจน์อัตราความเร็วดังกล่าว โดยไม่ได้ยืนยันหรือรับรองในเอกสารตรวจพิสูจน์ซึ่งเป็นเอกสารราชการ “...ว่า อาจารย์

สธน วิจารณ์วรรณลักษณ์ ได้ร่วมตรวจพิสูจน์ด้วย อันเป็นการปกปิดข้อเท็จจริงและรับรองเอกสาร อันเป็นเท็จ...” “...จึงทำให้พนักงานสอบสวนและพนักงานอัยการผู้มีอำนาจคดีนี้รวมทั้งอัยการสูงสุด ไม่ทราบ...” อาจารย์ สธน วิจารณ์วรรณลักษณ์ เป็นผู้ร่วมตรวจพิสูจน์ความเร็วร่วมด้วย ทำให้บุคคลอื่น ประชาชนทั่วไป พนักงานสอบสวนและพนักงานอัยการรวมทั้งอัยการสูงสุด “...ไม่มีโอกาสสอบสวนและซักถามตรวจสอบข้อเท็จจริงวิธีการและหลักวิชาการ...” รวมทั้งการแสดงความเห็นดังกล่าวอยู่ในหลักวิชาการใด “...และทำการสอบสวนเพิ่มเติมข้อเท็จจริง...” จากอาจารย์สธน วิจารณ์วรรณลักษณ์ อันขัดกับ สิทธิตามกฎหมายของผู้ต้องหา มีสิทธิโอกาสในการต่อสู้คดีอย่างเพียงพอ การตรวจสอบหรือได้รับทราบ พยานหลักฐานตามสมควร “...ทำให้ผู้ต้องหาเสียโอกาสในการนำนักวิชาการที่มีความรู้ความสามารถและความชำนาญเกี่ยวกับวิชาฟิสิกส์มาโต้แย้งคัดค้าน...” อีกทั้งในสำนวนการสอบสวนที่พันตำรวจเอก วิรตล ทับทิมดี พนักงานสอบสวน ได้มีการสอบคำให้การพันตำรวจโท สมยศ แอบเนียม สารวัตรช่างเครื่องยนต์ กองบังคับการตำรวจจราจร ยืนยันว่าได้ มีการตรวจสอบสภาพความเสียหายของรถที่ชนและถูกชน แล้ว คำนวณตามหลักวิชาการเครื่องยนต์จากร่องรอยทิศทางการชน และร่องการยุบพังบับเสียหาย พบว่ารถยนต์ของ นายวรยุทธและรถจักรยานยนต์ ของ ด.ต.วิเชียร มีความเสียหายเล็กน้อย สันนิษฐานได้ว่าการเฉี่ยวชนไม่รุนแรง เห็นได้จากล้อหลังของรถจักรยานยนต์มีความเสียหายน้อย ล้อหลังไม่หัก โช้คอัพไม่ยุบ ลักษณะการชนพบว่า รถจักรยานยนต์อยู่ในตำแหน่งเอียงขวาเล็กน้อยเกือบจะตั้งตรง และเสียหลักทางด้านซ้าย จึงเชื่อได้ว่าการ เปลี่ยนเลนในขณะที่มีการชน ส่วนรถยนต์ของนายวรยุทธ มีรอยบุบสลายน้อย โดย พันตำรวจโทสมยศ แอบเนียม ยืนยันว่าได้ให้ความเห็นตามหลักวิชาการไว้ว่ารถทั้งสองคัน ในคดีนี้ชนด้วยความเร็วไม่เกิน ๘๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมง สอดคล้องกับคำให้การของ พันตำรวจเอก สุรพล เดชรัตนวิชัย ในสำนวนการสอบสวน

ดังนั้น ในสำนวนการสอบสวนดังกล่าว “...จึงมีผู้ให้ความเห็นจากการตรวจพิสูจน์เรื่อง ความเร็วขัดแย้งกันถึงสามท่าน...” อันกระทบต่อสิทธิของผู้ต้องหาตามรัฐธรรมนูญและประมวลกฎหมายวิธี พิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๑, ๑๓๑/๑, ๑๓๔ วรรคสี่ ซึ่งผู้ต้องหาที่มีสิทธิตามกฎหมายมอบอำนาจให้ ทนายความหรือบุคคลที่เคารพนับถือและญาติไปได้แย้งคัดค้านและขอความเป็นธรรมต่อพนักงานอัยการ ที่รับผิดชอบและต่อพนักงานสอบสวน เพื่อโต้แย้งแสดงข้อเท็จจริงให้พนักงานอัยการและพนักงานสอบสวนได้ อันเป็นสิทธิโดยชอบธรรมของผู้ต้องหาที่กำหนดไว้ในกฎหมาย แต่พนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีอาญากรุงเทพใต้ ๑ พิจารณาแล้ว มีความเห็นสั่งฟ้องกล่าวหา นายวรยุทธ อยู่วิทยา ผู้ต้องหา เรื่องขับรถโดยประมาทเป็นเหตุให้ชน รถผู้อื่นเสียหายมีผู้ถึงแก่ความตาย ขับรถในทางก่อให้เกิดความเสียหายแก่บุคคลไม่หยุดรถให้ความช่วยเหลือ ตามสมควร ขับรถในขณะที่เมาสุราเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ขับรถเร็วเกินกว่าที่กฎหมายกำหนด โดยเชื่อ ความเห็นในความเร็วของรถยนต์ ๑๗๗ กิโลเมตรต่อชั่วโมง

ผู้ต้องหาเห็นว่าไม่ได้รับความเป็นธรรม “...ในการรวบรวมพยานหลักฐานและการตรวจ สถานที่เกิดเหตุร่องรอยครูดของจุดที่ชนและร่องรอยของจุดที่รถยนต์และรถจักรยานยนต์หยุดอยู่หลัง เกิดเหตุ...” ซึ่งมีผลต่อการคำนวณความเร็วและจะมีผลต่อการพิจารณาสิ่งคดีของพนักงานอัยการอย่างเป็น ธรรม และ “..เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้ต้องหาที่จะแก้ข้อกล่าวหาและแสดงข้อเท็จจริงอันเป็นประโยชน์แก่ตน ได้...” อันเป็นสิทธิต่อสู้คดีของผู้ต้องหาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา ๑๓๔ วรรคสี่

ดังนั้น ผู้ต้องหาจึงได้ไปร้องทุกข์ขอความเป็นธรรมต่อหลายหน่วยงานที่จะให้ความเป็นธรรม ต่อผู้ต้องหาได้ จนเมื่อวันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๕๙ ผู้ต้องหาจึงได้ยื่นหนังสือร้องขอความเป็นธรรมต่อ อัยการสูงสุดขอให้สอบสวนเพิ่มเติม เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ต้องหาใช้สิทธิต่อสู้คดีเพื่อนำข้อเท็จจริงเข้าสู่ สำนวนเพื่อให้อัยการสูงสุดพิจารณาและให้ความเป็นธรรมตามกฎหมาย ซึ่งอัยการสูงสุดพิจารณาเห็นว่า

“...การสอบสวนข้อเท็จจริงยังมีประเด็นยังไม่สิ้นกระแสดความในเรื่องความเห็นของพยานผู้เชี่ยวชาญด้านการคำนวณฟิสิกส์ความเร็วรถ..”จึงมีคำสั่งให้พนักงานสอบสวน สอบสวนพันตำรวจโทธนสิทธิ์ แดงจั่น เพิ่มเติมว่า

“เมื่อพิจารณาจากน้ำหนักสภาพ และคุณลักษณะของรถยนต์ที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ขับ และรถจักรยานยนต์คันที่ผู้ต้องหาที่ ๒ ขับขี่ ในช่วงเวลาเดียวกับเวลาเกิดเหตุ เมื่อผ่านบริเวณจุดเกิดเหตุซึ่งมีสภาพแวดล้อมของถนนและสภาพอากาศเช่นเดียวกับขณะเกิดเหตุ ประกอบกับสภาพของความเสียหายรถยนต์คันที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ขับ และรถจักรยานยนต์คันที่ผู้ต้องหาที่ ๒ ขับขี่ ได้รับหลังเกิดเหตุเกิดการชนกัน ตามภาพถ่ายเอกสารหมายเลข ๑๘/๑๓-๑๘/๑๙ และ ๒๑/๑-๒๑/๑๙ แล้วคำนวณตามหลักวิชาการว่าการที่รถจักรยานยนต์คันที่ผู้ต้องหาที่ ๒ ซึ่งถูกชนและถูกรถยนต์คันที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ขับครูดพาไปตามถนนบริเวณที่เกิดเหตุยาวเป็นระยะไกลประมาณ ๑๖๔.๔๕ เมตร โดยไม่ปรากฏรอยห้ามล้อบริเวณจุดชน ตามข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นในคดีนั้นรถยนต์คันที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ขับควรแล่นด้วยความเร็วอย่างน้อยก็กิโลเมตรต่อชั่วโมง”

(รายละเอียดอยู่ในหนังสือสำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีอาญากรุงเทพใต้ ๑ ที่อส ๐๐๑๗.๑/๖๕ ลงวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๙) ตามสิ่งที่ส่งมาด้วย (๑)

ในส่วนหน้าที่ของพันตำรวจเอก วิรตล ทับทิมดี พนักงานสอบสวนนั้น มีหน้าที่ต้องรวบรวมหลักฐานทุกชนิดเพื่อพิสูจน์ความผิดและความบริสุทธิ์ของผู้ต้องหา กรณีจำเป็นในการพิสูจน์ความบริสุทธิ์ พนักงานสอบสวนมีอำนาจตรวจพิสูจน์ทางวิทยาศาสตร์ได้ ทั้งต้องเปิดโอกาสให้ผู้ต้องหาแก้ข้อหา และที่จะแสดงข้อเท็จจริงอันเป็นประโยชน์ต่อผู้ต้องหาได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๑,๑๓๑/๑,๑๓๔ วรรคสี่

ดังนั้น การที่อัยการสูงสุดมีคำสั่งให้สอบสวน พันตำรวจโท ธนสิทธิ์ แดงจั่น เพิ่มเติมว่า

“...เมื่อพิจารณาจากน้ำหนักสภาพ และคุณลักษณะของรถยนต์ที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ขับ และรถจักรยานยนต์คันที่ผู้ต้องหาที่ ๒ ขับขี่ ในช่วงเวลาเดียวกับเวลาเกิดเหตุ เมื่อผ่านบริเวณจุดเกิดเหตุซึ่งมีสภาพแวดล้อมของถนนและสภาพอากาศเช่นเดียวกับขณะเกิดเหตุ ประกอบกับสภาพของความเสียหายรถยนต์คันที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ขับ และรถจักรยานยนต์คันที่ผู้ต้องหาที่ ๒ ขับขี่ ได้รับหลังเกิดเหตุเกิดการชนกัน ตามภาพถ่ายเอกสารหมายเลข ๑๘/๑๓-๑๘/๑๙ และ ๒๑/๑-๒๑/๑๙ แล้วคำนวณตามหลักวิชาการว่าการที่รถจักรยานยนต์คันที่ผู้ต้องหาที่ ๒ ซึ่งถูกชนและถูกรถยนต์คันที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ขับครูดพาไปตามถนนบริเวณที่เกิดเหตุยาวเป็นระยะไกลประมาณ ๑๖๔.๔๕ เมตรโดยไม่ปรากฏรอยห้ามล้อบริเวณจุดชน ตามข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นในคดีนั้นรถยนต์คันที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ขับควรแล่นด้วยความเร็วอย่างน้อยก็กิโลเมตรต่อชั่วโมง...” นั้น เป็นการที่อัยการสูงสุดใช้อำนาจสั่งสอบสวนเพิ่มตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๓ “...ซึ่งพนักงานสอบสวนต้องปฏิบัติตาม...” อีกทั้งคำสั่งของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ๔๑๙/๒๕๕๖ เรื่องการอำนวยความสะดวกในคดีอาญา การทำสำนวนการสอบสวน และมาตรการควบคุมตรวจสอบ เจริ้งัดการสอบสวนคดีอาญา ข้อ ๓.๑๒.๒(๑) กรณีส่งสำนวนการสอบสวนให้พนักงานอัยการแล้วพนักงานอัยการมีคำสั่งให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติม “...ให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติมตามนัยคำสั่งของพนักงานอัยการอย่างเคร่งครัด...” แล้วรีบส่งผลการสอบสวนเพิ่มเติมไปยังพนักงานอัยการตามกำหนด หากมีข้อขัดข้องให้แจ้งพนักงานอัยการทราบ

โดย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๓ พนักงานสอบสวนมีอำนาจออกหมายเรียก พันตำรวจโทธนสิทธิ์ แดงจั่น โดยพยานมีหน้าที่ตามกฎหมายที่จะต้องมาให้ปากคำกับพนักงานสอบสวนตามคำสั่งของพนักงานอัยการ เพื่ออธิบายข้อเท็จจริงและวิธีการคำนวณตามหลัก

วิชาการ ตามคำสั่งของอัยการสูงสุด “...ซึ่งพันตำรวจโท ธนสิทธิ์ แต่งจัน มีหน้าที่ตามกฎหมายต้องให้ถ้อยคำและตรวจสอบมีความเห็นมีฉะนั้นจะเป็นการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายได้...”

การใช้สิทธิของผู้ต้องหาตามกฎหมายโดยการยื่นคำร้องขอความเป็นธรรมกับพนักงานอัยการและพนักงานสอบสวนหรือหน่วยงานอื่นที่มีหน้าที่ตามกฎหมายในการให้ความเป็นธรรมอีกทั้งการติดต่อนำรศ.ดร. สายประสิทธิ์ เกิดนิยม มีคุณวุฒิจบการศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ (มจพ.) ปี ๒๕๓๔ สาขา Mechanical Engineering ด้วยเกียรตินิยมอันดับสอง ปริญญาโท ที่ Leeds university, England ปี ๒๕๓๙ สาขา Automotive Engineeringปริญญาเอก ที่ Leeds university, England ปี ๒๕๔๔ สาขา Mechanical Engineering ทั้งยังมีประสบการณ์ด้านการทำงานปี ๒๕๔๖ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ ปี ๒๕๓๔ วิศวกรโรงงาน ฝ่ายซ่อมบำรุง บริษัท นวโลหะไทย จำกัด เครื่องซีเมนต์ไทย ปี ๒๕๓๖-๒๕๕๒ อาจารย์ภาควิชาวิศวกรรมเครื่องกล สถาบันเทคโนโลยีพระนครเหนือ ปี ๒๕๕๒ ผู้ประสานงานหลักสูตรวิศวกรรมยานยนต์ ระดับปริญญาโท บัณฑิตวิทยาลัยวิศวกรรมศาสตร์นานาชาติสิรินธรไทย-เยอรมัน ภาควิชาวิศวกรรมยานยนต์ (The Sirindhorn International Thai-German Graduate School of Engineering (TGGS)) ปี ๒๕๕๖-๒๕๕๙ หัวหน้าภาควิชาบัณฑิตวิทยาลัยวิศวกรรมศาสตร์นานาชาติสิรินธรไทย-เยอรมัน ปี ๒๕๕๖-๒๕๖๑ Technical Committee, Asean NCAP ปี ๒๕๕๙ - ๒๕๖๑ หัวหน้าศูนย์วิจัยวิศวกรรมการประเมินและความปลอดภัยยานยนต์ (Automotive Safety and Assessment Engineering Research Center, ASAE-RC) ปี ๒๕๕๒ รองศาสตราจารย์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ มาตรวจสอบ อธิบายและให้ถ้อยคำต่อพนักงานสอบสวน และเจ้าหน้าที่ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง “...ในการตรวจสอบความเร็วตามหลักวิชาการนั้น เป็นการใช้สิทธิตามกฎหมายที่ผู้ต้องหาสิทธิได้รับ...” เท่านั้น “...จึงเป็นการกล่าวหาโดยไม่อยู่บนพื้นฐานของกฎหมายแต่อย่างใด...” “...ทำให้เข้าใจได้ว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีเจตนาประสงค์ต่อผล จงใจกลั่นแกล้งให้ผู้ถูกกล่าวหาได้รับโทษทางอาญา...”

ส่วน พันตำรวจเอก วิรต ทับทิมดี พนักงานสอบสวนก็ปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดและตามคำสั่งของพนักงานอัยการ ในการสอบสวนตามประเด็นและข้อต่อสู้ตามสิทธิของผู้ต้องหาตามกฎหมายกำหนดเพื่อนำข้อเท็จจริงเข้าสู่สำนวนตามกฎหมายส่วนพนักงานอัยการพิจารณาแล้ว “...จะมีความเห็นเชื่อหรือมีคำสั่งใดก็เป็นดุลยพินิจของพนักงานอัยการ...” การกล่าวหาว่าพนักงานสอบสวนปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบในการปฏิบัติตามกฎหมายดังกล่าวนี้ จึงเป็นการกล่าวอ้างโดยไม่อยู่บนพื้นฐานของกฎหมายแต่อย่างใด

๒) ในประเด็นข้อเท็จจริง

ตามสิ่งที่ส่งมาด้วย (๒) คณะกรรมการ ป.ป.ช. ในฐานะองค์คณะในการไต่สวน และผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นที่ปรึกษาองค์คณะในการไต่สวนข้อเท็จจริง และพนักงานเจ้าหน้าที่ช่วยในการไต่สวนข้อเท็จจริง” สำนวนการไต่สวนคดีหมายเลขคำที่ ๐๑-๓-๔๑๗/๒๕๖๔ “กล่าวหาข้าพเจ้าโดยมิชอบ” ผ่าฝืนต่อระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วยการตรวจสอบและไต่สวน พ.ศ.๒๕๖๑, พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.๒๕๖๑ และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๕๐ มาตรา ๔๐(๗) ทำให้ข้าพเจ้าได้รับความเสียหาย ดังมี

รายละเอียดแห่งการกระทำฝ่าฝืนต่อกฎหมายของคณะกรรมการ ป.ป.ช.ทั้ง ๕ ท่าน ในฐานะองค์คณะไต่สวน ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑. “...การดำเนินการแจ้งข้อกล่าวหาแก่ข้าพเจ้านั้นกระทำโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ...”

ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.๒๕๖๑ มาตรา ๖๐ บัญญัติว่า “...คำกล่าวหาว่ามีการกระทำความผิดที่อยู่ในหน้าที่และอำนาจของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้ อย่างน้อยต้องมีรายละเอียด (๓) ข้อกล่าวหา และพฤติการณ์แห่งการกระทำผิดตามข้อกล่าวหา พร้อมพยานหลักฐานหรืออ้างพยานหลักฐาน

ผู้กล่าวหาจะเป็นผู้เสียหายหรือมิใช่ผู้เสียหายก็ได้

มาตรา ๗๐ วรรคสอง ที่บัญญัติว่าการแจ้งข้อกล่าวหาตามวรรคหนึ่ง ให้แจ้งข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำที่กล่าวหาว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดและแจ้งข้อกล่าวหาเท่าที่จะทำให้ผู้ถูกกล่าวหาเข้าใจข้อกล่าวหาได้

มาตรา ๗๑ ถ้าผู้ถูกกล่าวหาไม่มีหลักฐานแสดงว่าตนไม่ได้รับการแจ้งข้อกล่าวหา ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. เปิดโอกาสให้ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงข้อกล่าวหา และแสดงพยานหลักฐานหรือนำพยานบุคคลมาให้ปากคำประกอบการชี้แจงได้ภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. กำหนด แต่ต้องยื่นคำร้องขอก่อนที่จะมีการฟ้องคดีต่อศาล

มาตรา ๗๒ บัญญัติว่าในการแจ้งข้อกล่าวหาตาม มาตรา ๗๐ ให้กรรมการหรือพนักงานไต่สวนแจ้งพร้อมทั้งมอบบันทึกสรุปสาระสำคัญข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานให้ผู้ถูกกล่าวหา สรุปสาระสำคัญต้องมีรายละเอียดเพียงพอที่จะใช้ประโยชน์ในการชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาได้

ตามมาตรา ๔๐(๓) แห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๕๐ บัญญัติว่า “...ในคดีอาญาผู้ต้องหาหรือจำเลย “มีสิทธิได้รับการสอบสวน” หรือการพิจารณาคดีที่ถูกต้องรวดเร็วและเป็นธรรม “โอกาสในการต่อสู้คดีอย่างเพียงพอ” การตรวจสอบหรือได้รับทราบพยานหลักฐานตามสมควร...”

ตามข้อ ๗๗ วรรคสาม แห่งระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติว่าด้วยการตรวจสอบและ ไต่สวน พ.ศ.๒๕๖๑ บัญญัติว่า “...ในการนำสืบแก้ข้อกล่าวหา ผู้ถูกกล่าวหาจะอ้างพยานบุคคลหรือนำพยานหลักฐานมาเอง หรือ “...จะอ้างพยานหลักฐานโดยขอให้คณะกรรมการไต่สวนหรือคณะไต่สวนเบื้องต้น “...เรียกหรือไต่สวนพยานหลักฐาน...” นั้น ก็ได้

แต่ข้อกล่าวหาของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่แจ้งแก่ข้าพเจ้าผู้ถูกกล่าวหา “...มีเพียงแจ้งข้าพเจ้า...” ว่ากระทำความผิดอาญาเป็นตัวการร่วมกระทำความผิด ฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ฐานผู้ใดเพื่อจะช่วยเหลือผู้อื่นมิให้ต้องรับโทษหรือได้รับโทษน้อยลง ทำให้เสียหาย ทำลาย ข่มขู่ ครอบงำ ครอบงำ ครอบงำ หรือใส่ประโยชน์ซึ่งพยานหลักฐานในการกระทำความผิด และฐานเป็นเจ้าพนักงานในตำแหน่ง ทำหน้าที่ให้สัญญา หรือใส่ประโยชน์ซึ่งพยานหลักฐานในการกระทำความผิด และฐานเป็นเจ้าพนักงานในตำแหน่ง พนักงานอัยการ ผู้ว่าคดี พนักงานสอบสวน หรือเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจสืบสวนคดีอาญาหรือจัดการให้เป็นไปตามกฎหมาย กระทำการหรือไม่กระทำการอย่างใด ๆ ในตำแหน่งอันเป็นการมิชอบ เพื่อจะช่วยเหลือบุคคลหนึ่งบุคคลใดมิให้ต้องได้รับโทษ และให้รับโทษน้อยลง และฐานเป็นเจ้าพนักงานของรัฐผู้ใด ปฏิบัติหรือละเว้นการ

ปฏิบัติหน้าที่อย่างใดในตำแหน่งหรือหน้าที่หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ มาตรา ๑๘๔ มาตรา ๒๐๐ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.๒๕๖๑ มาตรา ๑๗๒ ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ เท่านั้น

โดยไม่มีข้อเท็จจริงใดหรือพยานหลักฐานใดแสดงให้เห็นว่า “...ข้าพเจ้าเข้าไปร่วมกระทำความผิดในเวลาใด และสถานที่ใด พฤติการณ์ที่แสดงว่าข้าพเจ้าเข้าร่วมการกระทำความผิดอย่างไร มีการใช้อำนาจและหน้าที่ในตำแหน่งพนักงานอัยการอย่างไร ร่วมปลอมแปลงความเร็วของรถอย่างไร และร่วมกันจัดทำบันทึกคำให้การแยกเป็นสองฉบับ และลงวันที่อันเป็นเท็จ อันเป็นการสร้างพยานหลักฐานอันเป็นเท็จอย่างไร ...” และมีพยานหลักฐานหรืออ้างพยานหลักฐานใด เพื่อให้ข้าพเจ้าได้รับทราบและเข้าใจเพื่อที่จะโต้แย้งพยานหลักฐานและข้อเท็จจริงดังกล่าว หรือนำพยานเข้ามาหักล้าง “... ได้ตามสิทธิของข้าพเจ้าผู้ถูกกล่าวหา ...” ตามมาตรา ๖๐(๓), ๗๐, ๗๑, ๗๒ และตามข้อ ๗๗ วรรคสาม ของกฎหมายและระเบียบ ซึ่งข้าพเจ้าเห็นว่าข้าพเจ้าไม่ได้รับความเป็นธรรมจากการดำเนินการดังกล่าว

ข้อ ๒. ที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้แจ้งข้อกล่าวหาแก่ข้าพเจ้านั้น ไม่มีข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำที่กล่าวหาว่าข้าพเจ้าได้กระทำความผิด และแจ้งข้อกล่าวหาเท่าที่จะทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจข้อกล่าวหาได้ดีตามกฎหมายแต่อย่างใด ดังต่อไปนี้

๒.๑ ในประเด็นปัญหาข้อเท็จจริง วันเวลาที่เกิดเหตุคดีนี้ คณะกรรมการ ป.ป.ช. ทั้ง ๕ ท่าน ในฐานะองค์คณะได้สอบสวนได้แจ้งแก่ข้าพเจ้าว่า วันและเวลาเกิดเหตุ ระหว่างวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๕๕ ถึงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๖๓ “เป็นช่วงเวลา ๗ ปี ๘ เดือน ๒ วัน” โดยไม่มีข้อเท็จจริงใดยืนยันได้ว่า ข้าพเจ้าได้เข้าไปร่วมกระทำความผิดคดีนี้ “...ในวันเวลาใด ...” อันเป็นการไม่แจ้งข้อเท็จจริงหรือยืนยันวันเวลาที่ข้าพเจ้ากระทำความผิดให้ข้าพเจ้าเข้าใจและสามารถยืนยันหรือต่อสู้ได้ว่า วันเวลาดังกล่าวนั้น ข้าพเจ้าได้ร่วมหรืออยู่สถานที่อื่น การที่ระบุระยะเวลาดังกล่าว เป็นช่วงเวลา ๗ ปีเศษ ว่าเหตุเกิดระหว่างวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๕๕ ถึงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๖๓ นั้น “... เป็นการแจ้งข้อกล่าวหาที่ไม่ชอบตามกฎหมาย และไม่เปิดโอกาสให้ข้าพเจ้าได้ต่อสู้หรือนำพยาน มาต่อสู้ว่าข้าพเจ้าไม่ได้อยู่ตามวันดังกล่าวได้ ...” เป็นการเอาเปรียบและไม่เปิดโอกาสให้ข้าพเจ้าต่อสู้คดีได้อย่างเต็มที่ อันเป็นการฝ่าฝืนต่อกฎหมาย

๒.๒ ข้าพเจ้าขออนุญาตตรวจสอบและคัดถ่ายเอกสาร (บางส่วน) สำนวนการไต่สวนคดีหมายเลขดำที่ ๐๑-๓-๔๐๗/๒๕๖๔ ตามหนังสือลงวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๖๖ รายละเอียดตามสิ่งที่ส่งมาด้วย (๓) แต่ปรากฏว่าคณะกรรมการ ป.ป.ช. ทั้งคณะเป็นองค์คณะในการไต่สวน อนุญาตให้ข้าพเจ้าตรวจและคัดถ่ายได้ “...เฉพาะคำสั่งสอบสวนเพิ่มเติมของพนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด เมื่อวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๙ ...” รายละเอียดของคำสั่งอนุญาตปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย (๔) การที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. อนุญาตให้ข้าพเจ้าได้รับเอกสารจากการขอตรวจสอบและคัดถ่ายเอกสาร “เพียงหน้าเดียว” จึงเป็นการดำเนินการ ที่ไม่ชอบ เป็นการเอาเปรียบและไม่เปิดโอกาสให้ข้าพเจ้าต่อสู้คดีอย่างเต็มที่ อันเป็นการฝ่าฝืนต่อกฎหมาย

ข้อ ๓. ข้าพเจ้าไม่ได้รับโอกาสในการต่อสู้คดีอย่างเพียงพอตามสิทธิที่มี “ในการตรวจสอบและคัดถ่ายพยานหลักฐาน” ข้าพเจ้าจึงถือเอาหนังสือตามสิ่งที่ส่งมาด้วย (๓๗) “เป็นคำร้อง” ขอให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. “...ไต่สวนเรียกและไต่สวนพยานบุคคลและพยานเอกสาร...” ดังต่อไปนี้

๑) ศาสตราจารย์พิเศษ วิชา มหาคุณ ในประเด็นดังต่อไปนี้

๑.๑ ตามคำสั่ง พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี ที่ ๒๒๕/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๖๓ สิ่งที่ส่งมาด้วย (๑๙) ของหนังสือดังกล่าว พยานมีอำนาจและหน้าที่อย่างไร และมีอำนาจกันบุคคลไว้เป็นพยานได้หรือไม่

๑.๒ พยานได้ให้ถ้อยคำว่า “พ.ต.ท.ธนสิทธิ์ แต่งจัน ได้นำบันทึกคำถอดเทป” มาให้แก่คณะกรรมการ และคณะกรรมการได้นำคลิปไปตรวจสอบกับ “สถาบันนิติวิทยาศาสตร์กระทรวงยุติธรรม” และ “สำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์” พบว่า “...เป็นคลิปเสียงจริง สามารถใช้เป็นพยานหลักฐานได้ ...”

จึงขอให้หมายเรียกรายงานการตรวจสอบคลิปปจากสถาบันนิติวิทยาศาสตร์ และ สำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ มาเป็นพยานหลักฐานในคดี

๑.๓ พยานให้ถ้อยคำ “...ตอบคำถาม..” ว่า “คลิปเสียงที่ พ.ต.ท.ธนสิทธิ์ แต่งจัน นำมามอบให้เป็นพยานหลักฐานนั้น “...มี ๒ คลิป ...” โดย พ.ต.ท.ธนสิทธิ์ แต่งจัน ได้นำคำถอดเทปมาให้ภายหลัง ไม่เกิน ๑ สัปดาห์ หลังจากวันที่ได้มอบคลิปเสียง โดยคณะกรรมการได้มอบหมายให้ “พล.อ.กฤษณะ บวรรัตนารักษ์” เป็นผู้ตรวจสอบคลิปเสียงดังกล่าว ซึ่ง พล.อ.กฤษณะ บวรรัตนารักษ์ ได้ยืนยันกับคณะกรรมการว่า “ถ้อยคำในเทปดังกล่าวถูกต้อง” โดย “คลิปเสียงแรก” บันทึกไว้วันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ และ “คลิปเสียงที่สอง” เมื่อ วันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๙

จึงขอให้ถามพยานว่า คลิปแรกคือ สิ่งที่ส่งมาด้วย (๑๓) ของหนังสือดังกล่าว และคลิปที่สองคือ สิ่งที่ส่งมาด้วย (๑๔) ของหนังสือดังกล่าว ใช่หรือไม่

๒) พ.ต.ท.ธนสิทธิ์ แต่งจัน ในประเด็นดังต่อไปนี้

๒.๑ ที่พยานให้การเมื่อวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๕๙ “ตอบคำถาม” ว่า “...ผลการคำนวณความเร็ว ปรากฏตามเอกสารรายงานการตรวจพิสูจน์ความเร็ว ..” ให้พนักงานสอบสวนเพื่อเป็นหลักฐานโดยข้าฯถือเป็นส่วนหนึ่งในคำให้การของข้าฯ ด้วย ..”

จึงขอให้หมายเรียกรายงานดังกล่าวมาเป็นพยานหลักฐานในคดีนี้

๒.๒ ให้พยานรับรองบันทึกถ้อยคำ เรื่อง การตรวจสอบข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย กรณีคำสั่งไม่ฟ้องคดีอาญาที่อยู่ในความสนใจของประชาชน เมื่อวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๖๓

๓) พลเอก กฤษณะ บวรรัตนารักษ์ ในประเด็นดังต่อไปนี้

๓.๑ พยานมีความรู้ความสามารถใดในการตรวจสอบคลิป

๓.๒ พยานยืนยันว่า ตรวจสอบเปรียบเทียบคลิปเสียงกับคำถอดเทป แล้วยืนยันว่า คลิปเสียงแรก บันทึกเมื่อวันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ และคลิปเสียงที่สอง เมื่อวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๙ ใช่หรือไม่

๓.๓ พยานตรวจสอบได้อย่างไร โดยใช้วิธีการอย่างไร ใช้อุปกรณ์ใดในการตรวจสอบตามข้อ ๓.๒ และที่พยานยืนยันว่า “อัยการกอง ๖” คือ นายชัยณรงค์ แสงทองอร่าม

๔) นายปรกรณ์ ภูตระกูล นิติกรชำนาญการ สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายวินัย สำนักงานคณะกรรมการอัยการ ในประเด็นดังต่อไปนี้

๔.๑ พยานเป็นผู้ถอดเทป ไฟล์เสียงชื่อวีรตล ไฟล์เสียงธนสิทธิ และไฟล์เสียงชื่อรายการอัดใหม่ ๑๒๑ “เป็นเอกสารและเป็นผู้รับรองถูกต้อง” ใช่หรือไม่

๔.๒ บันทึกคลิปเสียงแรกที่บันทึก วันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ และบันทึกคลิปเสียงที่สองเมื่อวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๙ ข้อความตรงกับ ไฟล์เสียงชื่อวีรตล ไฟล์เสียงชื่อธนสิทธิ และ ไฟล์เสียงชื่อรายการอัดใหม่ ๑๒๑ หรือไม่

แต่คณะกรรมการ ป.ป.ช.กลับเพิกเฉยไม่ดำเนินการ “เรียกหรือไต่สวนพยานทั้งสี่ท่านดังกล่าว” อันเป็นสิทธิตามข้อ ๗๗ วรรคสาม แห่งระเบียบคณะกรรมการ ป.ป.ช. ว่าด้วยการตรวจสอบและไต่สวน พ.ศ.๒๕๖๑ “...แต่กลับเร่งรีบชี้มูลส่งสำนวนการไต่สวนถึงอัยการสูงสุด เพื่อให้ดำเนินคดีอาญาแก่ข้าพเจ้ากับพวกโดยพลัน...” ข้าพเจ้าจึงเชื่อว่าที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีเจตนาประสงค์ต่อผลให้ข้าพเจ้าได้รับโทษทางอาญา

และตามหนังสือที่อ้างถึง คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีหนังสือส่งสำนวนการไต่สวนถึงอัยการสูงสุด เพื่อให้ดำเนินคดีอาญาแก่ข้าพเจ้า นั้น เนื่องจากการไต่สวนพิจารณาและวินิจฉัยของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไม่ชอบด้วยกฎหมายและไม่เปิดโอกาสให้ข้าพเจ้าได้ชี้แจง และนำพยานที่สำคัญในการพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของข้าพเจ้า “...มีเพียงการรับฟังพยานเพียงฝ่ายเดียว เฉพาะข้อมูลที่คณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย กรณีส่งไม่ฟ้องคดีอาญาที่อยู่ในความสนใจของประชาชนที่มี นายวิชา มหาคุณ เป็นประธานได้ส่งสรุปสำนวนรายงานการสอบสวนข้อเท็จจริงฯ เสนอ พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี และนายกรัฐมนตรีได้หมายให้ นายวิชณุ เครืองาม ในฐานะประธาน คอตช มอบหมายให้สำนักงาน ป.ป.ท. ส่งรายงานดังกล่าวให้สำนักงาน ป.ป.ช. รวมถึงสำนักงานอัยการสูงสุด โดยในส่วนของสำนักงานอัยการสูงสุดได้ส่งให้ประธาน ก.อ. เนื่องจากรายงานของ นายวิชา มหาคุณ ได้สรุปให้ส่งรายงานไปที่ประธาน ก.อ. ซึ่งการไต่สวนและพิจารณาวินิจฉัยของคณะกรรมการ ป.ป.ช. โดยรับฟังพยานหลักฐานเพียงฝ่ายเดียว ทำให้ข้าพเจ้าไม่ได้รับความเป็นธรรมตามสิทธิต่าง ๆ ตามกฎหมาย...”

ดังนั้น ข้าพเจ้าจะขอชี้แจงในการขอความเป็นธรรมต่อท่านอัยการสูงสุด ในประเด็นสำคัญ “...เพื่อขอให้ท่านอัยการสูงสุดได้ใช้เป็นพยานหลักฐานอ้างอิงข้อไม่สมบูรณ์ต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ...” ในประเด็นต่าง ๆ ที่จะกล่าวกราบเรียนท่านอัยการสูงสุด ดังต่อไปนี้

ประเด็นที่ ๑ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๕๔ ห้ามมิให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. รับหรือยกเรื่องที่มีลักษณะดังต่อไปนี้ขึ้นพิจารณา

(๑) เรื่องที่มีข้อกล่าวหาหรือประเด็นเกี่ยวกับเรื่องที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้วินิจฉัยเสร็จเด็ดขาดแล้ว เว้นแต่ จะได้พยานหลักฐานใหม่อันเป็นสาระสำคัญแก่คดี ซึ่งอาจทำให้ผลของคำวินิจฉัยของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เปลี่ยนแปลงไป

บทบัญญัติดังกล่าวเป็นไปตามหลักการดำเนินคดีอาญาตามหลัก Ne bis in idem ที่ระบุยืนยันว่าจะไม่ถูกดำเนินการสอบสวนในเรื่องเดียวกันนั้นอีก โดยพิจารณาจากการกระทำเป็นหลัก ไม่ว่าจะ

เป็นความผิดฐานเดียวกันหรือไม่ เว้นแต่ จะมีพยานหลักฐานใหม่ พยานหลักฐานนั้นจะต้องเป็นพยานหลักฐานที่ปรากฏขึ้นใหม่ โดยไม่ทราบมาก่อนว่ามีหลักฐานเช่นนั้น

ซึ่งข้อเท็จจริงคดีนี้ได้ความว่า คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ได้มีการประชุมครั้งที่ ๘๗๑-๔๒ /๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๖๐ “...มีมติให้ไต่สวนข้อเท็จจริง...” กรณีความผิดตาม ข้อกล่าวหาความผิดอาญา และความผิดวินัยเจ้าหน้าที่ของรัฐตามมาตรา ๘๙ และมาตรา ๑๕๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ “...กรณีกระทำการหรือไม่กระทำการเพื่อช่วยเหลือ นายวรยุทธ ออยู่วิทยา ผู้ต้องหาคดีจราจร สถานีตำรวจนครบาลทองหล่อ ขับรถยนต์ชน ด.ต.วิเชียร กลั่นประเสริฐ ถึงแก่ความตาย ไม่ให้ต้องรับโทษ...” โดยกล่าวหา พันตำรวจโท วิรตล ทับทิมดี ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๘ กับเจ้าพนักงานตำรวจที่เกี่ยวข้อง โดยคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ได้ดำเนินการไต่สวน สอบปากคำพยานที่เกี่ยวข้อง “...โดยได้สอบคำให้การพันตำรวจเอก ธนสิทธิ์ แดงจั่น ในวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๖๐ พันตำรวจเอก ธนสิทธิ์ แดงจั่น ได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง ป.ป.ช. ว่าได้พบความบกพร่องในวิธีการคำนวณของอาจารย์ สายประสิทธิ์ฯ และขอยืนยันตามรายงานที่ ๕๕๔๕๐๙๒๒๔ ลงวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๕๕ ที่ความเร็ว ๑๗๗ กม/ชม. รายละเอียดตามบันทึกถ้อยคำของ พ.ต.อ.ธนสิทธิ์ แดงจั่น เมื่อวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๖๓ สิ่งที่ส่งมาด้วย (๕) วรรคที่สาม นับจากท้าย หน้า ๓ และพยานบุคคลที่เกี่ยวข้องและเอกสารต่าง ๆ แล้ว

โดยเมื่อวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๖๒ คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ได้มีการประชุมลงมติในการประชุมครั้งที่ ๑๑๑/๒๕๖๒ โดยคณะกรรมการเสียงข้างมากมีมติว่า “...จากการไต่สวนข้อเท็จจริงไม่ปรากฏพยานหลักฐานพยานหลักฐานเพียงพอที่จะรับฟังได้ว่า พันตำรวจโท วิรตล ทับทิมดี ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๘ กับเจ้าพนักงานตำรวจ ที่เกี่ยวข้อง ได้กระทำการอันมีมูลความผิดทางอาญาตามที่กล่าวหา ข้อกล่าวหา ไม่มีมูล ให้ข้อกล่าวหาตกไป...” รายละเอียดคำวินิจฉัย ตามสิ่งที่ส่งมาด้วย (๖) แผ่นที่ ๑ และแผ่นที่ ๔ และรายละเอียดผลการตรวจสอบข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย กรณีคำสั่งไม่ฟ้องคดีอาญาที่อยู่ในความสนใจของประชาชนที่ ศาสตราจารย์ วิชา มหาคุณ เป็นประธาน “...ข้อ ๒.๕ การดำเนินการของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ...” หน้าที่ ๒๕ ถึงหน้าที่ ๒๗ ของสิ่งที่ส่งมาด้วย (๗)

ดังนั้น การกระทำดังกล่าวของ พันตำรวจโท วิรตล ทับทิมดี กับเจ้าพนักงานตำรวจที่เกี่ยวข้อง จึงถือได้ว่า เรื่องที่มีข้อกล่าวหาหรือประเด็นเกี่ยวกับเรื่องที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้วินิจฉัยเสร็จเด็ดขาดแล้วห้ามมิให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. รับหรือยกเรื่องที่มีลักษณะดังต่อไปนี้ขึ้นพิจารณา ตามมาตรา ๕๔ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ดังนั้น การที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้นำ พันตำรวจเอก ธนสิทธิ์ แดงจั่น และพยานบุคคลที่เกี่ยวข้องที่ได้มีการไต่สวนตามกฎหมายโดยชอบ และพยานได้ยืนยันว่าได้ให้การตามความเป็นจริงทุกประการแล้วในการไต่สวน “...ครั้งก่อน...” “...มาให้การไต่สวนใหม่...” “...โดยสามารถมีการสอบสวนให้การเพิ่มเติมให้เปลี่ยนไปจากเดิม อันมีลักษณะให้การเพื่อปกป้องผู้ถูกกล่าวหา โดยให้การในครั้งแรกสามารถให้การได้นั้น พยานดังกล่าว จึงถือได้ว่าเป็นพยานหลักฐานที่มีอยู่ก่อนและได้ผ่านกระบวนการไต่สวนและพิจารณาจากคณะกรรมการ ป.ป.ช. แล้ว กรณีจึงไม่ถือว่าเป็นพยานหลักฐานใหม่ที่จะเข้าข้อยกเว้นที่จะทำให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. รับหรือยกเรื่องที่มีลักษณะดังต่อไปนี้ ขึ้นพิจารณา

ดังนั้น เมื่อคดีรับฟังเป็นข้อยุติตามมติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ว่า พันตำรวจโท วิรตล ทับทิมดี พนักงานสอบสวน กับเจ้าพนักงานตำรวจที่เกี่ยวข้อง ไม่ได้กระทำความผิดกฎหมายอาญาแต่อย่างใด

“...ข้าพเจ้า ผู้ถูกกล่าวหาจึงไม่ใช่ผู้ร่วมกระทำความผิดกับ พันตำรวจโท วิรตล ทับทิมดี พนักงานสอบสวน และเจ้าพนักงานตำรวจที่เกี่ยวข้อง แต่อย่างใด ตามที่ถูกกล่าวหา...” การไต่สวนและแจ้งข้อกล่าวหาคดีหมายเลขดำที่ ๐๑-๓-๔๑๗/๒๕๖๔ จึงฝ่าฝืนต่อกฎหมาย

ประเด็นที่ ๒ คดีนี้การที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. “...มีมติให้อัยการสูงสุดดำเนินการฟ้องคดีต่อศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง...” นั้นข้าพเจ้าไม่เห็นพ้องด้วย นั้นเห็นว่า

พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๖๖ บัญญัติว่า “...ในกรณีที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีเหตุอันควรสงสัยหรือมีผู้กล่าวหาว่าผู้ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี รัฐมนตรีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา หรือข้าราชการการเมืองอื่น ร่ำรวยผิดปกติ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการตามประมวลกฎหมายอาญาหรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่หรือทุจริตต่อหน้าที่ตามกฎหมายอื่นให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงโดยเร็ว เว้นแต่ในกรณีที่ผู้กล่าวหามิใช่ผู้เสียหาย และคำกล่าวหาไม่ระบุพยานหลักฐานเพียงพอที่จะดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงต่อไปได้คณะกรรมการ ป.ป.ช. จะไม่ดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงก็ได้...”

มาตรา ๗๐ บัญญัติว่า “...ในกรณีที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติว่าข้อกล่าวหาไม่มีความผิดตามมาตรา ๖๖ ให้ประธานกรรมการส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่พร้อมทั้งความเห็นไปยังอัยการสูงสุด เพื่อดำเนินการฟ้องคดีต่อศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองต่อไปทั้งนี้ตามกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง...”

ต่อมาได้มีพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตพ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๗๖ บัญญัติว่า “...ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ หรือผู้ดำรงตำแหน่งในองค์กรอิสระ มีพฤติการณ์ทุจริตต่อหน้าที่ หรือจงใจปฏิบัติหน้าที่หรือใช้อำนาจขัดต่อบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญหรือกฎหมาย ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ส่งรายงาน ไปยังอัยการสูงสุดภายในสามสิบวันนับแต่วันที่มามีมติ เพื่อให้อัยการสูงสุดดำเนินการฟ้องคดีต่อศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง...”

จากกฎหมายดังกล่าวคณะกรรมการ ป.ป.ช. จะต้องพิจารณาให้ได้ความว่าผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองดังกล่าวมีเจตนาทุจริตต่อหน้าที่ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองนั้น หรือจงใจปฏิบัติหน้าที่หรือใช้อำนาจขัดต่อรัฐธรรมนูญหรือกฎหมาย นั้นหมายถึงการใช้อำนาจและหน้าที่ของการดำรงตำแหน่งทางการเมืองนั้น ๆ เพื่อทุจริต จงใจใช้อำนาจหน้าที่ของการดำรงตำแหน่งทางการเมืองหรือใช้อำนาจของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองขัดต่อกฎหมาย เท่านั้นที่จะต้องอยู่ในอำนาจของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

แต่กรณีนี้ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง “...ในเรื่องส่วนตัว...”ไม่เกี่ยวกับอำนาจหรือหน้าที่ของการดำรงตำแหน่งทางการเมือง “...แต่เป็นเรื่องส่วนตัวโดยไปร่วมกระทำความผิดกับเจ้าพนักงานอื่นนั้นไม่ถือว่าเป็นการใช้อำนาจในหน้าที่จึงไม่อยู่ในอำนาจพิจารณาของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง...” โดยคดีนี้มีการกล่าวหาว่าพลตำรวจเอกสมยศ พุ่มพันธุ์ม่วง เมื่อปีพ.ศ.๒๕๕๙ ดำรงตำแหน่งสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ซึ่งอำนาจหน้าที่สภานิติบัญญัติแห่งชาติตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ “...ให้ใช้ ณ เมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๗...” นั้นได้แก่

- ๑) การวินิจฉัยชี้ขาดในกรณีเมื่อไม่มีบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้บังคับแก่กรณีใดที่เกิดขึ้นในวงงานของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ (มาตรา ๕ วรรคสอง) ในกรณีที่มีปัญหาเกิดขึ้นเกี่ยวกับวงงานของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ และเป็นกรณีที่ไม่มีบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้ที่จะนำมาใช้บังคับกับกรณีดังกล่าวได้ ให้สภานิติบัญญัติแห่งชาติเป็นผู้วินิจฉัยชี้ขาด
- ๒) การทำหน้าที่สภาผู้แทนราษฎร วุฒิสภา และรัฐสภา
- ๓) การเสนอและการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติและร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ (มาตรา ๑๔)
- ๔) การพิจารณาร่างพระราชบัญญัติหรือร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนั้นใหม่ (มาตรา ๑๕ วรรคสอง)
- ๕) การพิจารณาอนุมัติหรือไม่อนุมัติพระราชกำหนด (มาตรา ๒๑)
- ๖) การมีมติให้สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติพ้นจากตำแหน่ง (มาตรา ๑๒)
- ๗) การตราข้อบังคับการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ (มาตรา ๑๓ วรรคสอง)
- ๘) การตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีในเรื่องอันใดเกี่ยวกับหน้าที่ (มาตรา ๑๖ วรรคหนึ่ง)
- ๙) การเสนอญัตติขอเปิดอภิปรายเพื่อซักถามข้อเท็จจริงจากคณะรัฐมนตรี (มาตรา ๑๖ วรรคสอง)
- ๑๐) การเปิดอภิปรายทั่วไปในที่ประชุมของสภานิติบัญญัติแห่งชาติในกรณีที่มีปัญหาสำคัญเกี่ยวกับการบริหารราชการแผ่นดิน (มาตรา ๑๗)
- ๑๑) การลงมติแต่งตั้งนายกรัฐมนตรีและการให้นายกรัฐมนตรีพ้นจากตำแหน่ง (มาตรา ๑๙)
- ๑๒) การพิจารณาให้ความเห็นชอบหนังสือสัญญาใดๆ (มาตรา ๒๓)
- ๑๓) การเสนอชื่อบุคคลเพื่อเป็นกรรมาธิการยกร่างรัฐธรรมนูญในสัดส่วนของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ (มาตรา ๓๒ (๓))
- ๑๔) การให้ความเห็นหรือข้อเสนอแนะกับคณะกรรมาธิการยกร่างรัฐธรรมนูญเพื่อประกอบการพิจารณาในการจัดทำร่างรัฐธรรมนูญ (มาตรา ๓๔ วรรคสอง)
- ๑๕) การพิจารณาให้ความเห็นชอบหรือไม่เห็นชอบร่างรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติม ในกรณีที่คณะรัฐมนตรีและคณะรักษาความสงบแห่งชาติได้มีมติร่วมกันให้แก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ (มาตรา ๔๖)

ดังนั้นพลตำรวจเอกสมยศ พุ่มพันธุ์ม่วง ได้รับแต่งตั้งตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ “...จึงมีอำนาจและหน้าที่เพียง ๑๕ ข้อดังกล่าวเท่านั้น...” การที่ไปพบปะกับผู้ได้บังคับบัญชาเดิมหลังจากที่ตนพ้นตำแหน่งจากผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติแล้ว “...ไปในฐานะส่วนตัว...” เพื่อไปสอบถามและขอความเป็นธรรมให้คนที่รู้จักเป็นการส่วนตัวที่ไม่ได้รับความเป็นธรรมในการใช้สิทธิตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๔ วรรค ๔ ซึ่งให้โอกาสผู้ต้องหาที่มีสิทธินำพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ได้ “...การที่พลตำรวจเอกสมยศ พุ่มพันธุ์ม่วง นำอาจารย์สายประสิทธิ์ เกิดนิยม ซึ่งเป็นนักวิชาการผู้มีความรู้ความสามารถในการคำนวณความเร็วของรัฐ เพื่อพิสูจน์ตามหลักวิชานั้น เป็นสิทธิและกฎหมายเปิดช่องให้ทำได้...” จึงถือไม่ได้ว่าพลตำรวจเอกสมยศ พุ่มพันธุ์ม่วง กระทำดังกล่าวในคดีนี้เป็นการกระทำเจตนาทุจริตต่อหน้าที่ หรือจงใจปฏิบัติหน้าที่หรือใช้อำนาจขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญหรือกฎหมาย แต่อย่างใด “...กรณีไม่ต้องด้วยบทบัญญัติของมาตรา ๖๖ และมาตรา ๗๐ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๔...” และมาตรา ๗๖ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ การที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติว่าให้อัยการสูงสุดส่งฟ้องคดีต่อศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง นั้นจึงไม่ขัดด้วยกฎหมาย ข้าพเจ้าไม่เห็นพ้องด้วยและขอโต้แย้งในประเด็นนี้

อนึ่ง ระหว่างวันที่ ๒๓ - ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ พล.ต.อ.สมยศ พุ่มพันธุ์ม่วง ได้เดินทางไปประเทศสวิตเซอร์แลนด์ เพื่อปฏิบัติหน้าที่ในฐานะนายกสมาคมกีฬาฟุตบอลแห่งประเทศไทย เข้าร่วมประชุมสามัญสหพันธ์ฟุตบอลนานาชาติ (FIFA) รายละเอียดตามบันทึกถ้อยคำ พลตำรวจเอกสมยศ พุ่มพันธุ์ม่วง เมื่อวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๖๓ ย่อหน้าสุดท้าย สิ่งที่ส่งมาด้วย (๘) และภารกิจ พล.ต.อ.สมยศ พุ่มพันธุ์ม่วง ระหว่างวันที่ ๒๓ - ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ สิ่งที่ส่งมาด้วย (๙)

ต่อมาวันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ เวลา ๑๐.๐๐ น. พล.ต.อ.สมยศ พุ่มพันธุ์ม่วง นายกสมาคมกีฬาฟุตบอลฯ และประธานคณะกรรมการผู้ตัดสินพร้อมด้วย นายศุภสิน ลีลาฤทธิ์ อุปนายกฝ่ายสื่อสารองค์กรร่วมประชุมกับคณะกรรมการผู้ตัดสินอาวุโส ที่โรงแรม ดิ เอ็มเมอร์รัลด์ รัชดา รายละเอียดตามสิ่งที่ส่งมาด้วย (๑๐) โดยมีสื่อไทยรัฐออนไลน์ โพสต์ทูเดย์ โพสต์ฮัฟฟิงส์ และ สำนักข่าว Voice Tv รายละเอียดตามสิ่งที่ส่งมาด้วย (๑๑) (๑๒) (๑๓) และ (๑๔) ตามลำดับ ไปร่วมทำข่าวดังกล่าว

ดังนั้น การเดินทางไปพบปะกับผู้ได้บังคับบัญชาเดิมที่กองพิสูจน์หลักฐานกลาง หลังจากที่ดินพินจากตำแหน่งจากผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติแล้วเมื่อวันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ “...เป็นการไปตอนเช้า และกลับออกมาจากกองพิสูจน์หลักฐานกลางก่อนเวลา ๑๐.๐๐ น. ...” แต่ภาพถ่ายที่ รศ.สายประสิทธิ์ฯ ถ่ายภาพคู่กับ พล.ต.อ.สมยศฯ เป็นการถ่ายภาพโดยใช้โทรศัพท์มือถือของ รศ.สายประสิทธิ์ฯ ก่อนที่ พล.ต.อ.สมยศฯ เดินทางกลับออกมาจากกองพิสูจน์หลักฐานกลาง ตามสิ่งที่ส่งมาด้วย (๑๕) “... แต่เวลาตามที่วงกลมระบุ ๒๙ ก.พ. ๒๐๑๖ ๑๖ : ๑๓ ไม่ใช่เวลาที่ถ่ายภาพ แต่เป็นเวลาที่ รศ.สายประสิทธิ์ฯ สร้างไฟล์แล้วโพสต์ส่งต่อให้ผู้อื่น ...”

ประเด็นที่ ๓ คดีนี้ ข้าพเจ้า นายชัยณรงค์ แสงทองอร่าม ผู้ถูกกล่าวหา เข้าไปเกี่ยวข้องคดีนี้ในฐานะส่วนตัว มิใช่ในตำแหน่งพนักงานอัยการ และไม่มีอำนาจและหน้าที่เกี่ยวกับคดีอาญาที่ นายวรยุทธ อยู่วิทยา ผู้ต้องหา ได้ขับรถยนต์โดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายนั้น เหตุเกิดเมื่อวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๕๕ ที่บริเวณปากซอยสุขุมวิท ๔๗ และปากซอยสุขุมวิท ๔๙ มุ่งหน้าไปทางพระโขนง ซึ่งอยู่ในเขตอำนาจสอบสวนของสถานีตำรวจนครบาลทองหล่อ และอยู่ในเขตอำนาจของศาลอาญากรุงเทพใต้ โดยเหตุที่ข้าพเจ้าเข้าไปเกี่ยวข้องเนื่องจาก นายวรยุทธ อยู่วิทยา ผู้ต้องหาที่รู้จักกับหลานสาวของข้าพเจ้าตั้งแต่เรียนอยู่ต่างประเทศด้วยกัน มาขอร้องและแต่งตั้งให้ข้าพเจ้าในฐานะตัวแทนโดยปริยาย ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๗๙๗ ซึ่งไม่ต้องทำเป็นหนังสือหรือมีหลักฐานเป็นหนังสือ สัญญาแต่งตั้งตัวแทนดังกล่าวสมบูรณ์เมื่อวันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ เมื่อข้าพเจ้า เข้าไปใช้สิทธิตามกฎหมาย “...แทนผู้ต้องหา...” เพื่ออธิบายข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องให้พนักงานสอบสวนและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องทราบ ข้าพเจ้าได้พิจารณาบทบัญญัติกฎหมายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๔ วรรคสี่ แล้ว เห็นว่าผู้ต้องหาเป็นบุคคลที่รู้จักและนับถือกันเป็นญาติข้าพเจ้าจึงรับเป็นตัวแทนโดยปริยาย ตามหลักกฎหมายดังกล่าว ข้าพเจ้าดำเนินการตามสิทธิของผู้ต้องหาที่กฎหมายกำหนดเท่านั้น การเข้าไปดังกล่าวของข้าพเจ้าจึงมิได้มีอำนาจหรือหน้าที่แต่เป็นการส่วนตัวที่ ไม่มีอำนาจในการกดดัน จูงใจ หรือขู่เข็ญแต่อย่างใด

การที่คณะกรรมการ ป.ป.ช.กล่าวหาข้าพเจ้าว่า “เป็นตัวการร่วมกระทำความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดย และฐานเป็นเจ้าพนักงานในตำแหน่งพนักงานอัยการ ผู้ว่าคดี พนักงานสอบสวน หรือเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจสืบสวนคดีอาญาหรือจัดการให้เป็นไปตามกฎหมาย กระทำการหรือไม่กระทำการ

อย่างไร ๆ ในตำแหน่งอันเป็นการมิชอบ เพื่อจะช่วยเหลือคนหนึ่งบุคคลใดมิให้ต้องได้รับโทษ และให้รับโทษน้อยลง และฐานเป็นเจ้าพนักงานของรัฐผู้ใดปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่อย่างใดในตำแหน่งหรือหน้าที่หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดหรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ มาตรา ๒๐๐ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.๒๕๖๑ มาตรา ๑๗๒ ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ จึงเป็นการแจ้งข้อกล่าวหาแก่ข้าพเจ้าที่ไม่ชอบด้วยข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องแก่อย่างใด

ส่วนการที่คณะกรรมการ ป.ป.ช.กล่าวหาข้าพเจ้าว่า “ฐานผู้ใดเพื่อจะช่วยเหลือผู้อื่นมิให้ต้องรับโทษหรือได้รับโทษน้อยลง ทำให้เสียหายทำลายหรือไร้ประโยชน์ซึ่งพยานหลักฐานในการกระทำความผิด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๘๔” ข้าพเจ้าขอชี้แจงว่า การเข้าไปดังก้าวของข้าพเจ้าเข้าไปในฐานะเป็นตัวแทน โดยปริยายของผู้ต้องหาซึ่งผู้ต้องหาไม่มีสิทธิตามกฎหมาย ซึ่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๔ วรรคสี่ บัญญัติว่า “พนักงานสอบสวนต้องให้โอกาสผู้ต้องหาที่จะแก้ข้อหาและที่จะแสดงข้อเท็จจริงอันเป็นประโยชน์แก่ตนได้” และระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ.๒๕๔๗ ข้อ ๔๘ กำหนดให้ผู้ต้องหาไม่มีสิทธิร้องขอความเป็นธรรมต่อพนักงานอัยการได้ ทั้งสำนักงานอัยการสูงสุด ยังได้มีหนังสือที่ อส ๐๐๐๗(ปผ)/ว ๑๖๕ ลงวันที่ ๓ กรกฎาคม ๒๕๕๗ เรื่องหารือข้อขัดข้องในการดำเนินคดีอาญา “...ที่ยืนยันว่าแม้พนักงานสอบสวนส่งสำนวนให้พนักงานอัยการ แม้พนักงานอัยการจะได้ออกคำสั่งฟ้องและยื่นฟ้องผู้ต้องหาต่อศาลแล้ว พนักงานอัยการก็ยังมีอำนาจสั่งให้พนักงานสอบสวนดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติมได้ และไม่มีบทบัญญัติใดห้ามมิให้พนักงานอัยการสั่งสอบสวนเพิ่มเติมภายหลังจากที่ได้ยื่นฟ้องต่อศาลแล้ว...”

ดังนั้น การที่ผู้ต้องหาเห็นว่าไม่ได้รับความเป็นธรรมเนื่องจากการตรวจพิสูจน์ความเร็วที่ระบุว่าผู้ต้องหาขับรถด้วยความเร็วประมาณ ๑๗๗ กิโลเมตรต่อชั่วโมง โดยการคำนวณดังกล่าวอาจมีความคลาดเคลื่อนมากขึ้นหรือน้อยลงประมาณ ๑๗ กิโลเมตรต่อชั่วโมง ขณะเกิดเหตุ ซึ่งผู้ต้องหาเห็นว่าไม่ถูกต้องตามหลักวิชาการและไม่สอดคล้องกับสภาพของพื้นที่เกิดเหตุและวัตถุพยาน **รวมทั้งความเห็นของพันตำรวจโท สมยศ แอบเนียม สารวัตรช่างเครื่องยนต์ กองบังคับการตำรวจจราจร ที่ตรวจสภาพและร่องรอยความเสียหายของรถที่เกิดเหตุยืนยันว่า จากความเสียหายของรถทั้งสองคันที่ชนกันดังกล่าวความเร็วของรถจะอยู่ประมาณ ๘๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมง ซึ่งขัดแย้งกัน ผู้ต้องหาจึงร้องขอความเป็นธรรมต่อพนักงานอัยการให้ทำการสอบสวนเพิ่มเติม โดยอัยการสูงสุดมีคำสั่งให้ทำการสอบสวนเพิ่มเติมรายละเอียดอยู่ในหนังสือสำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีอาญากรุงเทพใต้ ๑ ที่ อส ๐๐๑๗.๑/๖๕ ลงวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๙** **สิ่งที่ส่งมาด้วย (๑)**

อีกทั้งผู้ต้องหาเห็นว่าผู้ต้องหาไม่มีสิทธินำพยานหลักฐานและพยานบุคคลไปให้พนักงานสอบสวนสอบปากคำให้อธิบายหรือแสดงหลักฐานพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของผู้ต้องหาได้ **ตายนัยคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๓๙๐/๒๕๒๒ และคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๘๘๖/๒๕๕๓** ดังนั้น การนำร่องศาสตราจารย์ สายประสิทธิ์ เกิดนิยม ผู้ที่มีความรู้ความสามารถที่ได้รับการยอมรับ สามารถแสดงความเห็นอธิบายเพื่อให้พนักงานสอบสวนและเจ้าหน้าที่ตรวจพิสูจน์ให้ความเป็นธรรมตามสิทธิที่กฎหมายกำหนด

โดยการทำงานของพันตำรวจโท ธนสิทธิ์ แดงจั่น นั้น ขณะเกิดเหตุดำรงตำแหน่งนักวิทยาศาสตร์(สบ ๒) กลุ่มงานตรวจทางเคมี ฟิสิกส์ กองพิสูจน์หลักฐานกลาง มีอำนาจหน้าที่ตรวจพิสูจน์

วัตถุพยานที่พนักงานสอบสวนได้ส่งตรวจพิสูจน์ทางด้านฟิสิกส์ เมื่อวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๕๕ พันตำรวจโท วิตล ทับทิมดี พนักงานสอบสวน สน.ทองหล่อ ได้มีหนังสือถึงผู้บังคับการ กองพิสูจน์หลักฐานกลาง ขอให้ไปตรวจที่เกิดเหตุและตรวจพิสูจน์รถยนต์เก๋ง ยี่ห้อเฟอร์รารี พันตำรวจโท ธนสิทธิ์ แดงจั่น กับพวก จึงไปตรวจที่เกิดเหตุและเก็บวัตถุพยานและรถยนต์ไปเก็บรักษาที่ สน.ทองหล่อ และเปรียบเทียบกับรถยนต์ตราโล่คันเกิดเหตุที่เก็บอยู่ สน.ทองหล่อ และ พันตำรวจโท ธนสิทธิ์ แดงจั่น ได้จัดทำรายงานการตรวจพิสูจน์ของกลุ่มงานตรวจทางเคมีฟิสิกส์ กองพิสูจน์หลักฐานกลาง ร่องรอยและสภาพความเสียหายรายงานลงวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๕ มีความเห็นว่าร่องรอยและสภาพความเสียหายที่รถของกลางทั้งสองคันพบว่ามีร่องรอยที่เข้ากันได้ สันนิษฐานว่ารถยนต์เฟอร์รารี และรถจักรยานยนต์เคลื่อนที่ในทิศทางเดียวกัน โดยกันชนหน้าโล่โล่โคมไฟหน้าข้างซ้ายของรถยนต์เคลื่อนที่เข้าชนด้านท้ายของรถจักรยานยนต์ แล้วรถจักรยานยนต์เสียหลักล้มลงไปในทางด้านขวาแล้วครูดไปกับพื้นไปกับพื้นถนน ในช่องทางเดินรถช่องที่ ๓ บริเวณที่เกิดเหตุ รายละเอียดปรากฏตามรายงานการตรวจพิสูจน์ที่ ๕๕๔๕๑๐๐๓๒ ลงวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๕ สิ่งที่ส่งมาด้วย (๑๖)

ต่อมาวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๕ พันตำรวจโท วิตล ทับทิมดี พนักงานสอบสวน ได้มีหนังสือแจ้งขอให้ไปตรวจสถานที่ติดกล้องวงจรปิดบริเวณที่เกิดเหตุที่บริษัท เบนซ์ ระหว่างปากซอยสุขุมวิท ๔๕ และ ๔๗ วัตถุประสงค์เพื่อหาความเร็วของรถยนต์จากกล้องวงจรปิดว่าเคลื่อนที่ด้วยอัตราความเร็วเท่าใด โดย พันตำรวจโท ธนสิทธิ์ ได้ไปร่วมตรวจกับ รศ.ดร.สรณ วิจารย์วรรณลักษณ์ อาจารย์ประจำภาควิชาฟิสิกส์ คณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย และพันตำรวจโท วิตล ไปตรวจสอบ ด้วย ต่อมาวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๕๕ ได้มีการแจ้งการตรวจพิสูจน์ว่าการตรวจภาพกล้องวงจรปิดในเวลา และจากการวัดระยะจริงในสถานที่เดียวกัน กับที่ปรากฏในภาพ คำนวณอัตราความเร็วเฉลี่ยในช่วงที่รถยนต์ในภาพเคลื่อนที่เข้ามาทางขอบภาพด้านขวาจนถึงจุดที่เคลื่อนที่ออกจากภาพทางด้านซ้ายเมื่อคำนวณอัตราความเร็วโดยเฉลี่ยจะมีค่าเท่ากับ ๑๗๗ กิโลเมตรต่อชั่วโมง โดยการคำนวณดังกล่าวอาจมีความคลาดเคลื่อนมากขึ้นหรือน้อยลงประมาณ ๑๗ กิโลเมตรต่อชั่วโมง และลงนามโดยพันตำรวจโทธนสิทธิ์ แดงจั่น เป็นผู้ตรวจพิสูจน์ ลงวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๕๕ โดยไม่ระบุเอกสารยืนยันว่ามี รศ.ดร.สรณ วิจารย์วรรณลักษณ์ แต่อย่างใด ทำให้บุคคลอื่นเข้าใจว่า พันตำรวจโทธนสิทธิ์ แดงจั่น เป็นผู้ตรวจพิสูจน์ แต่เพียงผู้เดียว รายละเอียดปรากฏตามรายงานการตรวจพิสูจน์ที่ ๕๕๔๕๐๙๒๒๔ ลงวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๕๕ สิ่งที่ส่งมาด้วย (๑๗)

โดยการตรวจพิสูจน์ของ พันตำรวจโท ธนสิทธิ์ ทั้งสองครั้งดังกล่าว พนักงานสอบสวน ไม่ได้มีการสอบคำให้การของ พันตำรวจโท ธนสิทธิ์ เป็นพยานในสำนวนแต่อย่างใด

ต่อมาวันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ ช่วงบ่ายเวลาราชการ พันตำรวจโท วิตล พนักงานสอบสวนได้มาพบ พ.ต.ท.ธนสิทธิ์ ที่ห้องทำงานกองพิสูจน์หลักฐานกลางพร้อมกับ พล.ต.อ.สมยศ พุ่มพันธุ์ม่วง และ รศ.สายประสิทธิ์ เกิดนิยม ได้แจ้งว่าอัยการสูงสุดได้พิจารณาแล้วยังไม่สิ้นกระแสความ ให้สอบปากคำ พ.ต.ท.ธนสิทธิ์ ไว้เป็นพยาน ในวันนี้ โดยแจ้งว่าพนักงานอัยการเร่งรัดให้ทำการสอบสวนโดยเร็ว ซึ่งระยะเวลาได้ล่วงเลยมาพอสมควรแล้ว พ.ต.ท.ธนสิทธิ์ จึงได้เชิญ พล.ต.ต.อวัชชัย เมฆประเสริฐสุข ผู้บังคับการ กองพิสูจน์หลักฐานกลาง พ.ต.อ. วิวัฒน์ สิทธิสรเดช นักวิทยาศาสตร์(สบ ๔) กลุ่มงานตรวจอาชญากรรมคอมพิวเตอร์ ซึ่งมีความรู้เชี่ยวชาญด้านฟิสิกส์ เข้าร่วมประชุม กับพนักงานสอบสวน พล.ต.อ.สมยศ และ รศ.สายประสิทธิ์ ในห้องประชุมเล็ก โดยผู้บังคับบัญชาขอให้ พ.ต.ท. ธนสิทธิ์ ศึกษาวิธีการและผลการวิเคราะห์ ของ รศ.สายประสิทธิ์ โดยจากการศึกษาและวิเคราะห์ตามทฤษฎีของอาจารย์สายประสิทธิ์ จะคำนวณความเร็วของรถยนต์ได้ ๗๙.๒๓ กม./ชั่วโมง หลังจากได้ศึกษาโต้เถียงซักถามสรุปได้ความเร็วตามหลักวิชาการของ รศ.สายประสิทธิ์ เกิดนิยม แล้วจึงได้มีการสอบปากคำในเบื้องต้นโดยได้กระทำในห้องประชุมเล็กที่เดียวกันดังกล่าว แต่เมื่อ

เริ่มสอบปากคำพยาน มีเพียง ผู้บังคับการ พ.ต.อ. วิวัฒน์ สิทธิสรเดช พ.ต.ท.วิรต และ พ.ต.ท.ธนสิทธิ์ “...อยู่ในห้อง...” โดย พ.ต.ท.วิรต ได้จัดทำบันทึกคำให้การ ลงวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ ให้ พ.ต.ท.ธนสิทธิ์ ลงนาม แต่ พ.ต.ท.ธนสิทธิ์ ยืนยันว่า ต้องใช้เวลาประมาณ ๕-๗ วันในการตรวจวิเคราะห์ของอาจารย์ สายประสิทธิ์ แต่ พ.ต.ท.วิรต อ้างว่าคดีนี้ มีความเร่งด่วนต้องรีบส่งพนักงานอัยการ สมควรได้รับข้อสรุปในวันนั้น และ พ.ต.ท.วิรต มีภาระงานค่อนข้างมากและการสอบสวนได้ล่าช้ามากแล้ว

จึงได้ย้ายไปทำการสอบสวนอีกครั้งโดยย้ายไปห้องโถงใหญ่ ซึ่งขณะนั้นมี พ.ต.อ.วิวัฒน์, พ.ต.ท.ธนสิทธิ์ และชายอีก ๓ คน ไม่ทราบชื่อร่วมด้วย โดย พ.ต.ท.วิรต ได้จัดทำเอกสารคำให้การลงวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๕๙ อีกฉบับหนึ่ง และได้ขอให้ พ.ต.ท.ธนสิทธิ์ จัดทำรายงานการวิเคราะห์ความเร็วแก้ไขเป็น ๗๙.๒๓ กม./ชั่วโมง โดยลงวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๕๙ โดย พ.ต.ท.ธนสิทธิ์ มิได้หักท้วงเรื่องการลงวันที่ เนื่องจากขณะนั้นยังมีความมุ่งมั่นในการตรวจสอบผลการวิเคราะห์ที่แตกต่างกัน หรือตั้งใจในเรื่องของการลงวันที่แต่อย่างใด

ต่อมาวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๕๙ จึงได้รายงานต่อผู้บังคับบัญชาและแจ้งเรื่องดังกล่าวให้ผู้บังคับการ พล.ต.ต.ธวัชชัย เมฆประเสริฐสุข และติดต่อให้ พ.ต.ท.วิรต ทราบ แต่ได้รับแจ้งว่าได้ส่งสำนวน การสอบสวนเพิ่มเติมไปให้พนักงานอัยการแล้ว เพราะความผิดชัดเร็วเกินกฎหมายกำหนดกำลังจะขาดอายุความ

ข้าพเจ้าขอให้การในประเด็นข้อเท็จจริงว่า ข้าพเจ้าได้รับมอบอำนาจแต่งตั้งเป็นตัวแทน โดยปริยาย จากผู้ต้องหาที่รู้จักกับหลานสาวของข้าพเจ้าในฐานะส่วนตัวไปดำเนินการโต้แย้งแสดงหลักฐานกับ นักวิชาการเพื่อให้พนักงานสอบสวนและเจ้าหน้าที่ผู้ตรวจพิสูจน์ ดำเนินการในการขอความเป็นธรรมกับผู้ต้องหา โดยข้าพเจ้าเข้าไปดำเนินการในวันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ โดยไปพร้อมกับทนายความ เวลา ระหว่างเที่ยงวัน ถึงบ่ายโมง โดยไปขอพบพนักงานสอบสวน และ พ.ต.ท.ธนสิทธิ์ ที่ห้องประชุมใหญ่ข้างห้องทำงานของ พล.ต.ท.มนู เมฆหมอก พบ พ.ต.อ.วิวัฒน์ สิทธิสรเดช พ.ต.ท.ธนสิทธิ์ แต่งจัน และ พ.ต.ท.วิรต ทับทิมดี พนักงานสอบสวน และได้มีการซักถามโต้แย้งและเปิดคลิปและอธิบายรูปภาพจากคลิป โดยนำหลัก วิชาจากทฤษฎีของ รศ.สายประสิทธิ์ผู้ทรงคุณวุฒิ

ประเด็นที่ผู้ต้องหานำ รศ.ดร.สายประสิทธิ์ เกิดนิยม หัวหน้าศูนย์วิจัยวิศวกรรมการประเมิน และความปลอดภัยยานยนต์ (Automotive Safety and Assessment Engineering Research Center, ASAE-RC) ปี ๒๕๕๒ รองศาสตราจารย์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ มาตรวจสอบ อธิบายและ ให้ถ้อยคำต่อพนักงานสอบสวน และเจ้าหน้าที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ในการตรวจสอบความเร็วตามหลักวิชานั้น เป็นการ ใช้สิทธิตามกฎหมายที่ผู้ต้องหาได้รับ และเมื่ออธิบายให้พนักงานสอบสวนและ พ.ต.ท.ธนสิทธิ์ ผู้ตรวจพิสูจน์ฟังและยอมรับว่าถ้าใช้แนวความคิดและทฤษฎี และถือข้อเท็จจริงตามที่รศ.ดร.สายประสิทธิ์ เกิดนิยม บอกและชี้แจงความเร็วที่คำนวณได้จะอยู่ที่ ๗๙.๒๓ กม./ชั่วโมง ถือได้ว่าเป็นสิทธิและกฎหมาย ที่ผู้ต้องหาได้รับสิทธิจะแสดงและมีโอกาสชี้แจงแสดงหลักฐานโดยอาศัยนักวิชาการมายืนยัน ทักล้างความเห็น ของนักวิชาการ รศ.ดร.สรณ วิจารย์วรรณลักษณ์ อาจารย์ประจำภาควิชาฟิสิกส์ คณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย ที่ตรวจสอบและมีความเห็นเกี่ยวกับความเร็วของรถยนต์ ว่าความเร็วประมาณ ๑๓๗ กิโลเมตรต่อชั่วโมง “...ซึ่งเป็นความเห็นทางวิชาการอันเป็นความเห็นซึ่งยังไม่อาจยืนยันเป็นความจริง ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ได้...” ส่วน รศ.ดร.สายประสิทธิ์ เกิดนิยม หัวหน้าศูนย์วิจัยวิศวกรรมการประเมินและความปลอดภัย ยานยนต์ (Automotive Safety and Assessment Engineering Research Center, ASAE-RC) ปี ๒๕๕๒ รอง ศาสตราจารย์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ ก็เป็นนักวิชาการผู้มีประสบการณ์และมี

ความรู้ความสามารถ ก็มีหลักวิชาการในการตรวจสอบแล้วยืนยันตามวิชาการว่าถ้าคำนวณตามหลักดังกล่าวจะ
ได้ความเร็วของรถประมาณ ๗๙.๒๓ กม./ชั่วโมง ถือว่าเป็นการโต้แย้งตามหลักวิชาการไม่ถือว่าเป็นการทำ
พยานหลักฐานอันเป็นเท็จแต่อย่างใด

ซึ่งพนักงานสอบสวนต้องมีหน้าที่นำพยานหลักฐานที่สอบสวนได้ส่งไปตามคำสั่งของพนักงาน
อัยการ ส่วนการวินิจฉัยว่าจะเชื่อในเรื่องความเร็วนั้นว่าความเห็นใดน่าเชื่อถือมากกว่ากันเป็นอำนาจของอัยการ
สูงสุด หรือเมื่อฟ้องคดีแล้วตามกฎหมายจำเลยก็มีสิทธินำพยานหลักฐานดังกล่าวไปสืบพยานให้ศาลเห็นหักล้าง
ความเห็นของผู้ตรวจพิสูจน์ที่อ้างความเร็ว ๑๗๗ กม./ชั่วโมง ได้ ซึ่งตามกฎหมายและศาลไม่ถือว่าเป็นการ
เบิกความเท็จหรือทำพยานหลักฐานเท็จแต่อย่างใด การที่ “...พันตำรวจโทธนสิทธิ์ แดงจั่น และ นายวิชา
มหาคุณ กล่าวหาว่าการนำนักวิชาการมาอธิบายแสดงหลักฐานโต้แย้งนั้น...” โดยอาศัยสิทธิตามประมวล
กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๔ วรรคสี่ นั้น เป็นการตีความและใช้กฎหมายว่าเมื่อพนักงาน
สอบสวนและผู้ตรวจพิสูจน์ตรวจสอบแล้วไม่มีใครหรือผู้ต้องหาสิทธิโต้แย้งหรือแสดงหลักฐานได้ ถ้า
กระทำได้ดังกล่าวนั้นจะถือได้ว่าเป็นการทำพยานหลักฐานอันเป็นเท็จ การตีความและการกล่าวหาผู้ต้องหาและ
นักวิชาการที่มีความเห็นแตกต่างเป็นการกระทำความผิดทางอาญาดังกล่าว เป็นการตัดสิทธิตามกฎหมาย
มิให้จำเลยได้ใช้สิทธิตามกฎหมายได้ อีกทั้งถ้าตีความตามความเห็นของ พันตำรวจโท ธนสิทธิ์ แดงจั่น และ
นายวิชา มหาคุณ ถ้ามีการฟ้องคดีต่อศาลจำเลยหรือทนายความนำนักวิชาการมาหักล้างความเห็นของ
พันตำรวจโท ธนสิทธิ์ แดงจั่น รศ.ดร.สธน วิจารย์วรรณลักษณ์ และ นายวิชา มหาคุณ แล้ว “...จะเป็น
ผู้กระทำความผิดฐานเบิกความเท็จ ทำพยานหลักฐานอันเป็นเท็จ หมดทุกคน...” ดังนั้น การกล่าวอ้างของ
พันตำรวจโท ธนสิทธิ์ แดงจั่น และ นายวิชา มหาคุณ จึงเป็นการ “...มีเจตนาถลั่นแกล้ง แสดงหลักฐาน
กล่าวหาซ้ำพเจ้า นักวิชาการ และพนักงานสอบสวนว่าเปลี่ยนแปลงความเร็วอันเป็นเท็จ ต่อเจ้าพนักงาน
ผู้มีอำนาจสืบสวนดำเนินคดีอาญา จนทำให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. แจ้งข้อกล่าวหาแก่ข้าพเจ้าเป็นคดีนี้...”

นอกจากนี้ การที่ “...พันตำรวจโท ธนสิทธิ์ แดงจั่น และ นายวิชา มหาคุณ และ พล.อ.
กฤษณะ บวรรัตนารักษ์ ยืนยันว่า ข้าพเจ้าได้ไปพบพันตำรวจโท ธนสิทธิ์ ที่กองพิสูจน์หลักฐานกลาง
จำนวน ๒ ครั้งนั้น “...เป็นการแจ้งความเท็จไม่ตรงกับความเป็นจริง...” โดยมีการติดต่อข้อความในเทปที่
บันทึก และมีการถอดเทปบันทึกที่กระทำโดยพันตำรวจโท ธนสิทธิ์ แดงจั่น ไม่ตรงกับความเป็นจริง เพื่อ
กลั่นแกล้งให้ข้าพเจ้ารับโทษในทางอาญา กล่าวคือ ข้าพเจ้าได้เข้าไปพบพันตำรวจโทธนสิทธิ์ และพนักงาน
สอบสวนที่กองพิสูจน์หลักฐานกลาง เมื่อวันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ ตั้งแต่เวลาประมาณ ๑๒ นาฬิกา จนถึง
เวลา ๒๒.๐๐นาฬิกา เท่านั้น ซึ่งมีรายละเอียดตรงและสอดคล้องกับคำให้การของ พันตำรวจโทธนสิทธิ์
แดงจั่น ให้การต่อ พลเอก กฤษณะ บวรรัตนารักษ์ ประธานคณะกรรมการตรวจสอบ เมื่อวันที่ ๑๘ สิงหาคม
๒๕๖๓ และให้การต่อ นายวิชา มหาคุณ เมื่อวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๕๙ ปรีกปรีา พ.ต.อ.วิรตลา เป็นผู้แก้ไข
“วันที่” จากวันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ เป็นวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ รายละเอียดปรากฏตามเอกสาร
คำให้การด้วย คำที่ส่งมาด้วย (๕) และ (๑๘) ตามลำดับ

อีกทั้ง ในวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๖๔ พันตำรวจโท ธนสิทธิ์ แดงจั่น ได้ให้การต่อคณะกรรมการ
สืบสวนข้อเท็จจริง ก็ให้การว่า “๒.เอกสารที่ระบุวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๖๓ โดยขอแก้ไขเพิ่มเติมคำให้การใน
คำตอบของคำถามที่ ๕ เป็นซ้ำๆ เคยให้การกับพนักงานสอบสวน ภายหลังจากวันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙
มีบุคคลจำนวน ๖ คน ซึ่งหนึ่งในนั้น มีรองศาสตราจารย์ดร. สายประสิทธิ์ มานาเสนอวิธีคิดคำนวณประกอบ
เอกสารจำนวน ๑๐ แผ่น โดยวิธีคิดคำนวณดังกล่าวได้เท่ากับ ๗๙.๒๓ กิโลเมตรต่อชั่วโมง ในวันต่อมา ข้าพได้

ให้ปากคำกับ พ.ต.อ.วิรตล เป็นเอกสารลงวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๕๙ “...ซึ่งเป็นการดำเนินการในวันเดียวกัน...” นอกจากนั้นข้าฯขอยืนยันคำให้การเดิม” รายละเอียดปรากฏตามคำให้การย่อคำ แผ่นที่ ๒ สิ่งที่ส่งมาด้วย (๑๙)

นอกจากนี้ พันตำรวจโทธนสิทธิ์ แต่งจัน ยังมาให้การต่อคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยของสำนักงานอัยการสูงสุด เมื่อวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๖๔ แผ่นที่ ๕ สิ่งที่ส่งมาด้วย (๒๐) ปรีกปรีใส่ร้ายข้าพเจ้าว่า “..ตามเทปที่ข้าฯบันทึกไว้ ระบุเป็นวันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๕๙ ได้มีอัยการกองคดีอาญาคนเดิมที่พบกันเมื่อวันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์...” อันเป็นความเท็จ ซึ่งข้าพเจ้าไปเพียงวันเดียวคือวันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ และปรากฏว่าวันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๕๙ เป็นวันอาทิตย์ รายละเอียดตามปฏิทิน พ.ศ.๒๕๕๙ สิ่งที่ส่งมาด้วย (๒๑) กองพิสูจน์หลักฐานไม่เปิดทำการ

นอกจากนี้จากคำให้การย่อคำของ นายวิชา มหาคุณ ที่ให้การต่อคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงของตำรวจ เมื่อวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๖๔ นั้นระบุว่า ...ภายหลังที่ พล.ต.อ.สมยศ ได้ยืนยันกับสื่อมวลชนว่า เมื่อวันที่ ๒๖ ก.พ. ๕๙ นั้น ตนไม่อยู่ในประเทศไทย พ.ต.อ.ธนสิทธิ์ฯ จึงได้ไปตรวจสอบคลิปเสียงที่ถูกบันทึกไว้วันที่ ๒๙ ก.พ. ๕๙ ซึ่งพยานหลักฐานนี้ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ และ พ.ต.อ.ธนสิทธิ์ฯ ได้มาให้ข้อมูลกับคณะกรรมการ อีกครั้งหนึ่ง ซึ่งข้าฯเข้าใจว่าเป็นวันที่ ๒๓ ส.ค.๖๓ หลังจากที่ได้มาให้การครั้งแรกในวันที่ ๑๘ ส.ค.๖๓ โดยใน ครั้งนี้ พ.ต.ท.ธนสิทธิ์ฯ ได้นำคลิปเสียงที่ตนบันทึกไว้เมื่อตอนพบปะกันที่ สพฐ.ตร. มาเปิดให้ข้าฯ และคณะกรรมการฟังหลังจากนั้นไม่เกิน ๑ สัปดาห์ พ.ต.อ.ธนสิทธิ์ฯ ได้นำคำถอดเทปมาให้แก่คณะกรรมการ และคณะกรรมการได้นำคลิปเสียงไปตรวจสอบกับสถาบันนิติวิทยาศาสตร์ กระทรวงยุติธรรม และสำนักงานพัฒนาธุรกรรมอิเล็กทรอนิกส์ พบว่าเป็นคลิปเสียงจริง สามารถใช้เป็นพยานหลักฐานได้ จึงได้นำมาเป็นพยานหลักฐานประกอบกับถ้อยคำของ พ.ต.อ.ธนสิทธิ์ฯ ซึ่งในคลิปเสียงดังกล่าว มีข้อมูลที่รับฟังได้ว่ามีใครอยู่สถานที่นั้นบ้าง จึงได้สรุปรายงานตามที่ข้าฯได้ยืนยันไปดังกล่าว....” อีกทั้งนายวิชาฯยังให้ถ้อยคำเกี่ยวกับเทปเสียงอีกว่า “ถาม คลิปเสียงที่ของ พ.ต.อ.ธนสิทธิ์ฯ นำมามอบให้เป็นพยานนั้นมีกี่คลิป/ก๊อปปี้ ได้มอบให้พร้อมคำถอดเทปด้วยหรือไม่ ท่าน/คณะกรรมการ ได้รับฟังคลิปเสียงทั้งหมดด้วยตนเอง ตั้งแต่ต้นจนจบหรือไม่ ตอบ คลิปเสียงที่ พ.ต.อ.ธนสิทธิ์ฯ นำมามอบให้เป็นพยานหลักฐานนั้นมี ๒ คลิป โดยพ.ต.อ.ธนสิทธิ์ฯ ได้นำคำถอดเทปมาให้ภายหลังไม่เกิน ๑ สัปดาห์หลังจากวันที่ได้มอบคลิปเสียง โดยคณะกรรมการได้มอบหมายให้ พลเอก กฤษณะ บวรรัตนารักษ์ เป็นผู้ตรวจสอบคลิปเสียงดังกล่าว ซึ่ง พลเอกกฤษณะ ได้ยืนยันกับกรรมการว่าถ้อยคำถอดเทปดังกล่าวถูกต้อง โดยคลิปเสียงแรกบันทึกไว้วันที่ ๒๙ ก.พ.๕๙ และคลิปที่สองเมื่อวันที่ ๑ มีนาคม ๕๙” “ถาม กรณีผลการตรวจพิสูจน์ไฟล์บันทึกเสียงจากสถาบันนิติวิทยาศาสตร์ กระทรวงยุติธรรม และสำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ สรุปว่า คลิปเสียงดังกล่าวไม่ได้เป็นการบันทึกครั้งเดียวตั้งแต่เริ่มต้นจนสิ้นสุดการบันทึก แต่มีการกดพักหรือแก้ไขการบันทึกถ้อยคำในเทป และสถาบันนิติวิทยาศาสตร์สรุปว่า ไม่พบร่องรอยการแก้ไข หรือดัดแปลงข้อมูลไฟล์ และพบข้อมูลอื่นที่อาจเป็นประโยชน์แก่การตรวจสอบข้อเท็จจริงในคดีได้ “เหตุใดท่าน/คณะกรรมการ จึงรับฟังพยานหลักฐานดังกล่าว” ตอบ ข้าฯรับฟังพยานหลักฐานดังกล่าวเนื่องจากผลการตรวจพิสูจน์ ยืนยันว่าคลิปเสียงดังกล่าวไม่ได้เกิดจากการสร้างขึ้นหรือปลอมขึ้นมาหรือมีการตกแต่งถ้อยคำ ดังนั้น แม้คลิปเสียงดังกล่าวจะไม่ได้มีความสมบูรณ์ทั้งหมดแต่ก็สามารถรับฟังในส่วนที่ปรากฏเสียงที่สามารถยืนยันเกี่ยวกับตัวบุคคลและคำพูดในเหตุการณ์ดังกล่าวได้” “ถาม ในการ รับคลิปเสียงดังกล่าวเป็นพยานหลักฐานในการพิจารณา ท่านระบุยืนยันบุคคลที่ปรากฏในคลิปเสียงดังกล่าว ว่าเป็นบุคคลใดได้อย่างไร และหากยืนยันว่า มีบุคคลใดอยู่ในที่เกิดเหตุ ท่านจะยืนยันบุคคลใดบ้าง ตอบ ที่ทราบว่าเป็นบุคคลใดอยู่ในขณะที่เกิดเหตุโดยฟังจากเนื้อหาในคลิปเสียงเป็นสำคัญโดยมีการเรียกชื่อและการแนะนำตัว การสอบถามเรื่องตำแหน่งหน้าที่ ประกอบกับให้

พ.ต.อ.ธนสิทธิ์ แต่งจัน อธิบายประกอบ จึงสามารถระบุตัวบุคคลได้ว่ามีใครบ้างอยู่ในที่นั้นบ้าง...” รายละเอียดปรากฏตามคำให้การของ นายวิชา มหาคุณ ลงวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๖๔ สิ่งที่ส่งมาด้วย (๒๒)

ดังนั้น จากคำให้การของ พ.ต.อ.ธนสิทธิ์ แต่งจัน ที่ยืนยันว่าคลิปลงกล่าวกระทำ ในวันเดียวกันคือวันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ แต่จากคำให้การของนายวิชา มหาคุณ ที่รับฟังจากคลิปหรือไฟล์เสียงแล้ว อีกทั้งยังกล่าวอ้างว่าให้ พลเอกกฤษณะ บวรรัตนารักษ์ ตรวจสอบเปรียบเทียบคลิปลเสียงกับ คำถอดเทปแล้วยืนยันว่าคลิปลเสียงแรกบันทึกวันที่ ๒๙ ก.พ.๕๙ และคลิปที่สองเมื่อวันที่ ๑ มีนาคม ๕๙ ทั้ง ๆ ที่ไม่ปรากฏหลักฐานว่าพลเอก กฤษณะ บวรรัตนารักษ์ “มีความรู้ความชำนาญหรือความสามารถในด้านการตรวจคลิปลเสียง” และยืนยันว่า มีการบันทึกเสียง ในวันที่ ๑ มีนาคม ๕๙ ได้ ทั้งๆที่สำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ สรุปว่า คลิปลเสียงดังกล่าวไม่ได้เป็นการบันทึกครั้งเดียวตั้งแต่เริ่มต้นจนสิ้นสุดการบันทึก แต่มีการกดพักหรือแก้ไขการบันทึกถ้อยคำในเทปและสถาบันนิติวิทยาศาสตร์ สรุปว่า “...ไม่พบร่องรอยการแก้ไข หรือตัดแปลงข้อมูลไฟล์...” และพบข้อมูลอื่นที่อาจเป็นประโยชน์แก่การตรวจสอบข้อเท็จจริงในคดีได้ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเทปบันทึกเสียงดังกล่าว มีการแก้ไขตัดต่อ และไม่สมบูรณ์ตรงกับความเป็นจริง โดยข้าพเจ้าของยืนยันว่าข้าพเจ้าไปพบ พ.ต.อ.ธนสิทธิ์ แต่งจัน ในวันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ เพียงวันเดียวเท่านั้น

นอกจากเทปบันทึกเสียงจำนวน ๒ คลิป และบันทึกคำถอดเทป ที่พันตำรวจเอกธนสิทธิ์ แต่งจัน นำมามอบให้นายวิชา มหาคุณ และคณะกรรมการ และพลเอกกฤษณะ บวรรัตนารักษ์ ได้ตรวจสอบและยืนยัน ถ้อยคำการถอดเทปดังกล่าวถูกต้องนั้นไม่เป็นความจริง เนื่องจากนายวิชา มหาคุณ และคณะกรรมการ ได้มีมติตามรายงานตรวจสอบข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายของคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายกรณีสิ่งไม่พึงคดีอาญาที่อยู่ในความสนใจของประชาชน สิงหาคม ๒๕๖๓ มีมติให้ส่งเรื่องนี้ให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง อาทิ คณะกรรมการ ป.ป.ช.คณะกรรมการ ป.ป.ท.คณะกรรมการ ป.ป.ง. คณะกรรมการอัยการ คณะกรรมการนโยบายตำรวจแห่งชาติ สภานายความ เพื่อให้ดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจต่อไป “กับเห็นควรดำเนินการให้คดีอาญาในเรื่องนี้เป็นคดีพิเศษตามกฎหมายว่าด้วยการสอบสวนคดีพิเศษ” ซึ่งเลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตภาครัฐได้ส่งเรื่องดังกล่าว พร้อมด้วยเครื่องบันทึกข้อมูลพหุพา (แฟลชไดร์อันเป็นไฟล์เสียง) พร้อมเอกสารที่เกี่ยวข้องในรูปแบบสำเนาอิเล็กทรอนิกส์(PDF) จำนวน ๑ อัน เมื่อวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๖๓ ให้แก่ประธานคณะกรรมการอัยการ และประธานคณะกรรมการอัยการ มอบให้แก่ อธิบดีอัยการ สำนักงานคณะกรรมการอัยการเพื่อดำเนินการต่อไป และมีการตั้งคณะกรรมการมาตรวจสอบ ซึ่งจากการตรวจสอบเอกสารที่พันตำรวจเอกธนสิทธิ์ แต่งจัน ถอดเทปและรับรอง(เทปที่ ๑) และถอดเทปการสนทนากรณีความเร็วรถ นายวรยุทธ อยู่วิทยา (เทปที่ ๒) รายละเอียดปรากฏตาม สิ่งที่ส่งมาด้วย (๒๓),(๒๔) ตามลำดับ “เมื่อเปรียบเทียบกับไฟล์เสียง”ที่คณะกรรมการส่งมาแล้ว ที่ นายประภรณ์ ภูตระกูล นิติกรชำนาญการ สำนักงานอัยการฝ่ายวินัย สำนักงานคณะกรรมการ ที่ได้ถอดเทปจากไฟล์เสียงชื่อวีรตล ถอดไฟล์ชื่อธนสิทธิ์ และถอดเทปจากไฟล์เสียงชื่อ รายการอัฒใหม่ ๑๒๑ เป็นเอกสารและรับรองสำเนาถูกต้องไว้ รายละเอียดปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย (๒๕), (๒๖), และ (๒๗) ตามลำดับ

จากการตรวจสอบและเปรียบเทียบกันพบว่ามีการแตกต่างกันไม่ตรงกับข้อความที่ พ.ต.อ.ธนสิทธิ์ แต่งจัน ได้ถอดเทปมาและไม่สอดคล้องหรือตรงกับไฟล์เสียงที่คณะกรรมการส่งให้แต่อย่างใด ข้าพเจ้าขอยืนยันว่ามีการตัดต่อและแก้ไขเปลี่ยนแปลงเทปดังกล่าวเพื่อจงใจใส่ร้ายให้ข้าพเจ้าได้รับโทษทางอาญา

ตามที่ นายวิชา มหาคุณ และ พลเอกกฤษณะ บวรรัตนารักษ์ ยืนยันว่าเทปดังกล่าวบันทึกวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๙ เพื่อแสดงให้เห็นว่าวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๙ ข้าพเจ้าได้ไปพบพนักงานสอบสวน

และ พ.ต.อ.ธนสิทธิ์ แต่งจัน เรื่องความเร็วของรถที่ห้องประชุม สพฐ.ตร. นั้น เป็นความเท็จ ไม่เป็นความจริง ความจริงแล้วในวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๙ ข้าพเจ้าได้ไปสืบพยานในคดีอาญาหมายเลขดำที่ อ.๑๙๖๑/๒๕๕๘ ที่ศาลอาญา เมื่อวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๙ โดยข้าพเจ้ามีเอกสารที่จะยืนยันได้ว่าข้าพเจ้าอยู่ที่ศาล และจะกล่าวอ้างพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของข้าพเจ้าได้ว่าในวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๙ ข้าพเจ้าไม่ได้ไปร่วมในวันเวลาดังกล่าวที่ถูกกล่าวหาแต่อย่างใด รายละเอียดปรากฏตามคำเบิกความของพยานในคดีอาญาหมายเลขดำที่ อ.๑๙๖๑/๒๕๕๘ ที่ศาลอาญา จำนวน ๔ ปาก รายงานกระบวนพิจารณาคดีของศาล เอกสารบัญชีลงบัญชีนัดความของพนักงานอัยการ สิ่งที่ส่งมาด้วย (๒๘), (๒๙) และ (๓๐) ตามลำดับ

ดังนั้น การกระทำที่พันตำรวจเอก ธนสิทธิ์ฯ นายวิชา มหาคุณ และ พล.อ.กฤษณะ บวรรัตนารักษ์ เป็นการกลั่นแกล้งจงใจทำพยานหลักฐานอันเป็นเท็จเพื่อให้ข้าพเจ้าได้รับโทษทางอาญา

นอกจากนี้ การที่นายวิชา มหาคุณ และคณะกรรมการ และ พ.ต.ท.ธนสิทธิ์ แต่งจัน กล่าวหาข้าพเจ้าว่าแทรกแซง กระบวนการยุติธรรม ให้พนักงานสอบสวนอยู่ภายใต้การกำกับดูแล เพื่อทำพยานหลักฐานอันเป็นเท็จ และกดดันหรือใช้อิทธิพลบังคับให้ พ.ต.ท.ธนสิทธิ์ แต่งจัน ให้การเปลี่ยนแปลงความเห็นในเรื่องความเร็วของรถผู้ต้องหา นั้น “ไม่เป็นความจริง” เนื่องจากข้าพเจ้าไม่ได้มีอำนาจหน้าที่หรือความรับผิดชอบในพื้นที่เกิดเหตุแต่อย่างใด อีกทั้งการเข้าไปพบก็ไปในฐานะตัวแทนผู้ต้องหาที่รู้จักกันเพื่อปกป้องสิทธิตามกฎหมาย ทั้งการนำ อาจารย์สายประสิทธิ์ เกิดนิยม ที่มีความรู้ทางวิชาการ มาทักลั่นโต้แย้ง ทีมของพนักงานสอบสวนก็สามารถทำได้ตามกฎหมาย ทั้งอัยการสูงสุดที่สั่งสอบสวนเพิ่มเติมมาก็ได้มีการขังนำพยานหลักฐานอื่นประกอบมิใช่เฉพาะความเห็นเรื่องความเร็วของรถแต่อย่างใด ไม่เชื่อว่าผู้ต้องหาจะไม่ประมาท จึงมีคำสั่งยุติเรื่องขอความเป็นธรรม ยืนยันคำสั่งฟ้องผู้ต้องหาตามเดิม

นอกจากนี้ อำนาจในการสอบสวน การสอบปากคำ และการทำเอกสารการสอบปากคำ เป็นอำนาจของ พันตำรวจเอกวิรต ทับทิมดี พนักงานสอบสวนที่มีอำนาจเท่านั้น “...ข้าพเจ้าไม่ใช่เจ้าพนักงานผู้มีอำนาจและหน้าที่...” ในเรื่องดังกล่าว “...มาในฐานะประชาชนคนหนึ่งเท่านั้น...” ซึ่งจากคำให้การของ พ.ต.ท.ธนสิทธิ์ แต่งจัน ก็ให้การ “ยืนยันว่าเอกสารทั้งสองฉบับดังกล่าว พันตำรวจเอก วิรต ทับทิมดี เป็นผู้จัดทำขึ้นมาให้ตนลงนาม ซึ่งขณะนั้นตน ไม่ติดใจเรื่องการลงวันที่”

นอกจากนี้ ข้อความที่ให้การของ พ.ต.ท.ธนสิทธิ์ แต่งจัน ที่ระบุการตรวจสอบว่าเป็นความเร็ว ๗๙.๒๓ กม./ชั่วโมง ดังกล่าว ก็เป็นความจริง เพราะเมื่ออาจารย์สายประสิทธิ์ เกิดนิยม นำชี้แจงแสดงหลักฐานซึ่ง พ.ต.ท.ธนสิทธิ์ แต่งจัน ก็ซักถามและยอมรับได้ว่าถ้าंनाแนวคิดทฤษฎีของอาจารย์สายประสิทธิ์ เกิดนิยม มาใช้ ประกอบกับหลักฐาน และความเร็วของรถผู้ต้องหา คำนวณได้เช่นนั้นจริงๆ มิได้เป็นความเท็จแต่อย่างใด

นอกจากนี้ เมื่อรับฟังคลิปเสียงในไฟล์เสียงดังกล่าวก็เป็นการโต้เถียงซักถามประกอบข้อเท็จจริง ภาพถ่ายที่เกิดเหตุ ภาพวงจรปิดระยะเวลา ความยาวของรถ สภาพอากาศ และแสงไฟในขณะเกิดเหตุ เพื่อประกอบข้อเท็จจริงและวิธีการนำมาคำนวณ มิได้มีการบังคับข่มขู่ หรือใช้อิทธิพลกดดันแต่อย่างใดและการที่ พ.ต.ท.ธนสิทธิ์ มีความเห็นเปลี่ยนแปลงความเห็นเดิมเนื่องจากมีความเห็นและนักวิชาการอื่นเสนอความคิดเห็นประตามหลักวิชาการมิใช่การทำหลักฐานเท็จแต่อย่างใด

นอกจากนี้ จากคำให้การของ นายวิชา มหาคุณ ที่ให้การต่อคณะกรรมการตำรวจเมื่อวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๖๔ ตามสิ่งที่ส่งมาด้วย (๒๒) คณะกรรมการตำรวจได้ถามนายวิชาว่า “ถาม ข้อความใดหรือส่วนใดในคลิปเสียง ที่แสดงให้เห็นหรือทำให้/คณะกรรมการ มีความเห็นหรือเชื่อว่ามี การกดดันหรือใช้อิทธิพลบังคับ จนเป็นเหตุให้ พ.ต.ท.ธนสิทธิ์ แต่งจัน ให้การเปลี่ยนความเห็นในเรื่องความเร็วของรถ” นายวิชา มหาคุณ ไม่

สามารถระบุหรือตอบได้ว่าข้อความส่วนใดที่เรียกว่าบังคับข่มขู่ ใช้อิทธิพลบังคับ เพียงแต่ตอบได้ว่า “คณะกรรมการพิจารณาจากพฤติการณ์ที่มีการให้คณะผู้บังคับบัญชา รวมถึงอดีต ผบ.ตร. และอัยการ มาร่วมกันในการดำเนินการดังกล่าว ซึ่งหากถ้าเป็นการสอบสวนเพิ่มเติมตามปกติที่ พ.ต.อ.วิรตล ดำเนินการ เพียงลำพัง เชื่อว่าจะไม่เกิดเหตุลักษณะนี้ ประกอบกับการสอบสวนใช้เวลาต่อเนื่องยาวนานและกำหนดว่า ให้ดำเนินการให้เสร็จในวันดังกล่าว พฤติการณ์จึงทำให้เห็นว่ามีคามกดดันสูงมากกว่าการสอบสวนปากคำ เพิ่มเติมตามปกติ” อันเป็นการแสดงให้เห็นว่านายวิชา มหาคุณ และคณะกรรมการ “...ไม่มีหลักฐาน..” ที่แสดงได้อย่างชัดเจนว่า พ.ต.ท.ธนสิทธิ์ แต่งจัน ถูกกดดันใช้อิทธิพลบังคับ “...อาศัยเพียงความคาดการณ์ เอา...” จากการที่มีผู้บังคับบัญชามาร่วมและขอให้ทำงานให้ตรงไปตรงมา

ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าการกระทำของ “พ.ต.อ.ธนสิทธิ์ แต่งจัน” “นายวิชา มหาคุณ” และ “พลเอก กฤษณะ บวรรัตนารักษ์” มีลักษณะให้การเท็จและมีการให้การกลับไปมา ทั้งยังขัดกับ พยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ “...อีกทั้งสำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (EDTA) สรุปว่า คลิปเสียงดังกล่าวไม่ได้เป็นการบันทึกครั้งเดียวตั้งแต่เริ่มต้นจนสิ้นสุดการบันทึก “...แต่มีการกดพักหรือ แก๊วการบันทึกถ้อยคำในเทป...” แต่สถาบันนิติวิทยาศาสตร์ สรุปว่า คลิปเสียงดังกล่าวไม่พบร่องรอยการ แก๊วหรือตัดแปลงข้อมูลไฟล์ และพบข้อมูลอื่นที่อาจเป็นประโยชน์แก่การตรวจสอบข้อเท็จจริงในคดีได้ ทำให้พยานทางนิติวิทยาศาสตร์ไม่ได้รับการตรวจพิสูจน์ยืนยันอย่างแท้จริง “...เพราะผลการตรวจพิสูจน์ ไฟล์บันทึกเสียงของหน่วยงานของรัฐดังกล่าว ขัดแย้งกันทางตรงกันข้าม...” ผลสรุปดังกล่าวเป็นเอกสาร ราชการสำคัญในคดีนี้ ที่จะพิสูจน์ความผิดหรือความบริสุทธิ์ของข้าพเจ้า อีกทั้ง มีพยานปากสำคัญที่ เกี่ยวข้องกับการถอดเทปที่คณะกรรมการส่งมาให้คณะกรรมการอัยการ คือ นายปกรณ์ ภูตระกูล นิติกรชำนาญการ สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายวินัย สำนักงานคณะกรรมการอัยการ ก็ไม่ได้มาให้ข้อเท็จจริง แต่อย่างใด การกระทำของ พ.ต.อ.ธนสิทธิ์ นายวิชาฯ และ พล.อ.กฤษณะฯ ทำให้ข้าพเจ้าเชื่อโดย ปราศจากข้อสงสัยว่า มีเจตนาประสงค์ต่อผลเพื่อกลั่นแกล้งให้ข้าพเจ้าได้รับโทษทางอาญา

ข้าพเจ้าเห็นว่าการกระทำของบุคคลดังกล่าว เป็นความผิดอาญา จึงสงวนสิทธิจะฟ้องร้อง เป็นคดีต่อศาลตามกฎหมายต่อไป

คดีนี้ คณะกรรมการ ป.ป.ช. ให้ข้าพเจ้าตรวจสอบและคัดถ่ายได้เพียงหน้าเดียวเท่านั้น ไม่เปิด โอกาสข้าพเจ้าได้ต่อสู้คดี ในข้อกล่าวหาของคณะกรรมการ ป.ป.ช.ได้ เพื่อความเป็นธรรม ข้าพเจ้าจึงขอให้มีการไต่สวนข้อเท็จจริงเกี่ยวกับพันตำรวจเอกธนสิทธิ์ แต่งจัน, นายวิชา มหาคุณ, พลเอก กฤษณะ บวรรัตนารักษ์ และ นายปกรณ์ ภูตระกูล เพื่อมิให้คณะกรรมการรับฟังข้อเท็จจริงเพียงฝ่ายเดียวแล้วรับฟัง ข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายดังกล่าว มากกล่าวหาข้าพเจ้าเป็นคดีนี้

โดยข้าพเจ้าขอให้การว่าคดีนี้ “...ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นตัวการร่วมกระทำความผิด...” ฐานเป็น เจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือ ละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ฐานผู้ใดเพื่อจะช่วยเหลือผู้อื่นมิให้ต้องรับโทษ หรือได้รับโทษน้อยลง ทำให้เสียหาย ทำลายหรือไร้ประโยชน์ซึ่งพยานหลักฐานในการกระทำความผิด และฐานเป็นเจ้าพนักงานในตำแหน่งพนักงาน อัยการ ผู้ว่าคดี พนักงานสอบสวน หรือเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจสืบสวนคดีอาญาหรือจัดการให้เป็นไปตาม กฎหมาย กระทำการหรือไม่กระทำการอย่างใด ๆ ในตำแหน่งอันเป็นการมิชอบ เพื่อจะช่วยเหลือบุคคลหนึ่งบุคคลใด มิให้ต้องได้รับโทษ และให้รับโทษน้อยลง และฐานเป็นเจ้าพนักงานของรัฐผู้ใดปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติ หน้าที่อย่างใดในตำแหน่งหรือหน้าที่หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้

หนึ่งผู้ใดหรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ มาตรา ๑๘๔ มาตรา ๒๐๐ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.๒๕๖๑ มาตรา ๑๗๒ ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ ตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. แจ้งข้อกล่าวหาแก่ข้าพเจ้าแต่อย่างใด

โดยข้าพเจ้าได้ยื่นหนังสือเรื่อง อ่างพยานหลักฐานโดยขอให้คณะกรรมการไต่สวนเป็นผู้ดำเนินการ “เรียกหรือไต่สวนพยานหลักฐาน” และชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. แล้ว ตามหนังสือชี้แจงลงวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๖๖ สิ่งที่ส่งมาด้วย (๓๗) แต่คณะกรรมการ ป.ป.ช. กลับไม่พิจารณาและไม่ทำการไต่สวนเพิ่มเติมเพื่อให้ข้อเท็จจริงฝ่ายข้าพเจ้าปรากฏ อันเป็นสิทธิโดยชอบด้วยกฎหมายที่ข้าพเจ้าอ้างพยานหลักฐานโดยขอให้คณะกรรมการไต่สวนเป็นผู้ดำเนินการ “...เรียกหรือไต่สวนพยานหลักฐาน...” ได้

นอกจากนี้ การรับฟังข้อเท็จจริงจากคำให้การของ พันตำรวจเอก ธนสิทธิ์ แดงจั่น ที่ให้การต่อคณะกรรมการหลายชุด ก็ให้การไม่ตรงกันมีความขัดแย้งกลับไปมามีพิรุธไม่น่าเชื่อถือ “...อีกทั้งคดีนี้ทั้งคณะกรรมการไต่สวน คณะกรรมการชุดต่างๆกลับไม่ได้มีการนำเสียงที่อยู่ในคลิปที่พันตำรวจโทธนสิทธิ์จัดทำและมีการตัดต่อมาเปรียบเทียบคลื่นเสียงว่าตรงกับบุคคลที่กล่าวอ้างหรือไม่...” “...อันเป็นการพิสูจน์ทางวิทยาศาสตร์...” แต่กลับเชื่อเพียงคำกล่าวอ้างของ พันตำรวจโท ธนสิทธิ์ แดงจั่น เท่านั้น

จากคำให้การที่ พันตำรวจเอก ธนสิทธิ์ แดงจั่น ที่ให้การต่อคณะกรรมการสอบสวนเบื้องต้นของสำนักงานอัยการสูงสุด เมื่อวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๖๕ ชุด นายอรรถ คล้ายสังข์ เป็นประธาน และให้การต่อคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงชุด นายธนพิชญ์ มูลพฤกษ์ เป็นประธาน เมื่อวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๖๔ ที่ระบุยืนยันว่า “.. เมื่อวันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ เวลาช่วงบ่าย ในเวลาราชการ พันตำรวจโท วิรต พนังงานสอบสวนได้มาพบที่ห้องทำงาน กองพิสูจน์หลักฐานกลาง เรื่องสอบสวนเพิ่มเติมตามคำสั่งของพนักงานอัยการ โดยให้สอบสวน พันตำรวจโท ธนสิทธิ์ แดงจั่น พยานผู้เชี่ยวชาญด้านการคำนวณฟิสิกส์ความเร็วของรถเพิ่มเติม โดยมีได้นัดหมายล่วงหน้า โดยระบุว่า มี พลตำรวจเอก สมยศ พุ่มพันธุ์ม่วง อดีตผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ กับอาจารย์ท่านหนึ่งมาด้วย โดยรออยู่ที่ห้องทำงานของ พลตำรวจโท มนุ เมฆหมอก ผู้บัญชาการ สำนักงานพิสูจน์หลักฐานตำรวจ พยานจึงได้แจ้งพลตำรวจตรีรัชชัย เมฆประเสริฐผู้บังคับการ กองพิสูจน์หลักฐานกลาง และพันตำรวจเอก วิวัฒน์ สิทธิสรเดช ซึ่งมีความรู้เชี่ยวชาญ จบดอกเตอร์ด้านฟิสิกส์โดยตรง ให้เข้าร่วมให้ความเห็นกับพนักงานสอบสวนและอาจารย์ ที่มารออยู่ห้องผู้บัญชาการ ด้วย โดยเมื่อไปห้องดังกล่าวพบ พลตำรวจเอก สมยศ พันตำรวจโท วิรต โดยในช่วงสนทนากัน มีพลตำรวจเอก สมยศ พันตำรวจโท วิรต พลตำรวจตรี รัชชัย พลตำรวจโท มนุ และอาจารย์ สายประสิทธิ์ มี นายธนิต บัวเขียว ทนายนายวรยุทธ ทั้งมีชายทราบภายหลังคืออัยการเนื่องจากมีการแจ้งว่าเป็นอัยการอยู่ที่กองคดีอาญา ๖ และมีชายอีกคนเป็นผู้ช่วยรศ.สายประสิทธิ์ จึงได้มีการบันทึกเสียงไว้”

รายละเอียดปรากฏตามบันทึกถ้อยคำพยาน เมื่อวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๖๕ และวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๖๔ สิ่งที่ส่งมาด้วย (๓๑) และ (๒๐) ตามลำดับ

จากคำให้การดังกล่าวของ พันตำรวจเอก ธนสิทธิ์ แดงจั่น ทำให้บุคคลอื่นเชื่อได้ว่าข้าพเจ้าได้มาพบและร่วมในวงสนทนาที่มี พลตำรวจเอก สมยศ และมีการบันทึกอยู่ร่วมกันนั้น เป็นความจริง “...โดยข้าพเจ้ายืนยันว่าไม่ได้พบ พลตำรวจเอก สมยศ พุ่มพันธุ์ม่วง ในวันดังกล่าวแต่อย่างใด โดยต่อมาข้าพเจ้าพบหลักฐานที่พิสูจน์ความจริงดังกล่าวได้อันเป็นหลักฐานสาธารณะ ที่ปรากฏอยู่ในสื่อโซเชียลมีเดีย ยืนยันได้ว่า...” พลตำรวจเอก สมยศ เมื่อวันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ ตั้งแต่เวลา ๑๐.๐๐ น. จนถึงช่วง

กลางคืนของวันดังกล่าว เป็นประธานประชุมร่วมกับคณะกรรมการผู้ตัดสินอาวูโส ที่โรงแรมดิเอ็มเมอร์รัลด์ รัชดา ปรากฏตามภาพถ่ายลี้ลับข้างอ้างอิง สิ่งที่ส่งมาด้วย (๑๑) (๑๒) (๑๓) และ (๑๔) โดยมี นายศุภสิน ลีลาฤทธิ์ อุปนายกสมาคม, นายวิทยา เลหาทกุล อุปนายกสมาคม, นายทรงธรรม เพียรพัฒนาวิทย์ อุปนายกสมาคม, นายชินนทร์ แก่นศิริธร รองเลขาธิการ, พลเรือเอก นาวิณ ธนเนตร กรรมการกลาง, นางสาวนันท์ วงศ์อำนิษฐกุล กรรมการกลาง, นายทรงเกียรติ ลีมอรุณรัตน์ กรรมการกลาง, นายกรวีร์ ปริศนานันทกุล กรรมการกลาง, ร่วมประชุมดังกล่าวกับ พล.ต.อ.สมยศ พุ่มพันธุ์ม่วง และสามารถเป็นพยานยืนยันความจริงดังกล่าวได้อย่าง ชัดแจ้ง สิ่งที่ส่งมาด้วย (๑๐)

ดังนั้น การที่พันตำรวจเอก ธนสิทธิ์ แต่งตั้ง ให้ปากคำดังกล่าวและนำบันทึกดังกล่าวมา ยืนยันจึงเป็นความเท็จ “...โดยข้าพเจ้า ขอยืนยันว่าข้าพเจ้าไม่ได้พบและสนทนาร่วมกับ พลตำรวจเอกสมยศ แต่อย่างใด...”

นอกจากนี้ ยังได้รับความจากบันทึกคำให้การของพันตำรวจโท วันนพ สมจินตนากุล อดีต เลขาธิการคณะกรรมการ ป.ป.ท. ที่ให้ปากคำต่อคณะกรรมการคณะกรรมการสอบสวนเบื้องต้นของสำนักงาน อัยการสูงสุด เมื่อวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕ ชุด นายอริศ คล้ายสังข์ เป็นประธาน พร้อมส่งเอกสารประกอบ คำให้การ สิ่งที่ส่งมาด้วย (๓๒) นั้น จะพบว่าได้ส่ง ไฟล์เสียงหลักฐานจากพ.ต.อ. ธนสิทธิ์ แต่งตั้ง จำนวน ๓ ไฟล์ คือ ไฟล์ที่ชื่อธนสิทธิ์(๒๙ กพ ๖๓) ไฟล์ชื่อรายการอัดใหม่ ๑๒๑ และไฟล์ชื่อ วิรตล

ซึ่งไฟล์เสียงทั้ง ๓ ไฟล์ดังกล่าวนั้น พันตำรวจโท วันนพ สมจินตนากุล ยืนยันว่า “...พยาน และคณะทำงาน ป.ป.ท. ได้เปิดฟังได้แต่ไม่ได้ฟังนั้น...” ตามคำตอบของคำถามที่ ๓ ย่อหน้าที่ ๒ ของสิ่งที่ส่ง มาด้วย (๓๒) แผ่นที่ ๓ แสดงให้เห็นว่าพันตำรวจโท วันนพ สมจินตนากุล เลขาธิการคณะกรรมการ ป.ป.ท. ไม่สามารถรับรองได้ว่าบันทึกคำถอดไฟล์บันทึกเสียงที่ พันตำรวจเอก ธนสิทธิ์จัดทำและรับรอง เป็นเอกสารนั้น จะมีข้อความตรงกันหรือไม่ “...อีกทั้งยังได้ความอีกว่าไฟล์เสียงทั้ง ๓ ไฟล์ดังกล่าวได้ส่งไป ตรวจที่สถาบันนิติวิทยาศาสตร์ กระทรวงยุติธรรม และสำนักงานพัฒนาธุรกรรมอิเล็กทรอนิกส์หรือ EDTA...” ซึ่งมีรายงานของ EDTA มายังคณะกรรมการชุดของนายวิชาญด้วยว่า “...คลิปเสียงดังกล่าวไม่ได้เป็น การบันทึกครั้งเดียวตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงสิ้นสุดการบันทึก แต่มีการกดพักหรือแก้ไขการบันทึกถ้อยคำในเทป...” แต่ คณะกรรมการดังกล่าวก็ไม่นำรายงานเข้ามาในสำนวนแต่อย่างใด

อันเป็นการแสดงให้เห็นว่าไฟล์เสียงที่คณะกรรมการรับมาเป็นพยานหลักฐานในคดีนี้และได้ส่ง ให้ประธานคณะกรรมการอัยการและส่งให้อัยการสูงสุดดำเนินการ “...มีไฟล์ชื่อ ธนสิทธิ์ จัดทำและบันทึกใน วันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ “...มิใช่เทปที่มี...”การบันทึกหรือจัดทำในวันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙...” แต่อย่างใดแต่เป็นตัดต่อและแต่งเติมในวันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ อันเป็นการทำพยานหลักฐานเท็จ โดยมีเจตนากลับกลั้วให้ข้าพเจ้าได้รับโทษทางอาญา

จากคำให้การของ นางสาวอมรรัตน์ เล็กวิชัย นักนิติวิทยาศาสตร์ชำนาญการพิเศษ สถาบัน นิติวิทยาศาสตร์ สังกัดกระทรวงยุติธรรม “...ไฟล์จำนวน ๓ ไฟล์ดังกล่าว “...มีการจัดสร้างขึ้นเป็นไฟล์...” มิใช่การยืนยันหรือระบุได้ว่ามีการบันทึกวันที่เท่าใด...” “...อันเป็นการจัดแบ่งไฟล์เพื่อให้ตรงกับที่พันตำรวจเอก ธนสิทธิ์กล่าวอ้าง...” “...ความเห็นดังกล่าวของ นางสาวอมรรัตน์ เล็กวิชัย นักนิติวิทยาศาสตร์ ชำนาญการ พิเศษ สถาบันนิติวิทยาศาสตร์ สังกัดกระทรวงยุติธรรม จึงขัดแย้งกับรายงานของสำนักงานพัฒนาธุรกรรม อิเล็กทรอนิกส์หรือ EDTA...” ที่ระบุยืนยันว่า “...คลิปเสียงดังกล่าวไม่ได้เป็นการบันทึกครั้งเดียวตั้งแต่ เริ่มต้นจนถึงสิ้นสุดการบันทึก แต่มีการกดพักหรือแก้ไขการบันทึกถ้อยคำในเทป...”

นอกจากนี้จากการที่ นางสาวอมรรัตน์ เล็กวิชัย นักนิติวิทยาศาสตร์ชำนาญการพิเศษ สถาบันนิติวิทยาศาสตร์ สังกัดกระทรวงยุติธรรม ได้ใช้หลักทางวิทยาศาสตร์ยืนยันว่า ไฟล์ ๒ ชื่อรายการอัดใหม่ ๑๒๑.m4a เป็นไฟล์เสียงได้สร้างขึ้นในวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๙ (ในรายงานระบุวันและเวลาที่สร้างไฟล์คือ ๒๐๑๖(๒๕๕๙) - ๐๓(มีนาคม)-๐๑(วันที่) / เวลา ๑๔:๒๑:๐๘) นั้น “... ไม่เป็นความจริง...” โดย “...ความจริงแล้ว...” ในวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๙ ตั้งแต่เวลา ๐๙.๐๐ น. ๑๖.๐๐ น. ข้าพเจ้าได้ไปสืบพยานในคดีอาญาหมายเลขดำที่ อ.๑๙๖๑/๒๕๕๘ ที่ศาลอาญา โดยข้าพเจ้ามีเอกสารที่จะยืนยันได้ว่าข้าพเจ้าอยู่ที่ศาลอาญา “... และมีพยานเอกสารราชการยืนยันพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของข้าพเจ้าได้ว่าในวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๙ ข้าพเจ้าไม่ได้ไปร่วมในวันเวลาดังกล่าวที่ถูกกล่าวหาแต่อย่างใด...” รายละเอียดปรากฏตามคำเบิกความของพยานในคดีอาญาหมายเลขดำที่ อ.๑๙๖๑/๒๕๕๘ ที่ศาลอาญา รายงานกระบวนการพิจารณาของศาล เอกสารบัญชีลงบัญชีนัดความของพนักงานอัยการ สิ่งที่ส่งมาด้วย (๒๘) (๒๙) และ (๓๐) ตามลำดับ

นอกจากนี้ จากคำให้การของพันตำรวจเอก ธนสิทธิ์ ผู้บันทึกเสียงเองกลับยืนยันว่าเป็นวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๕๙ แต่ต่อมาให้การว่า มีการบันทึกวันเดียวในวันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ และมาเปลี่ยนคำให้การใหม่ว่าวันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๕๙ ดังนั้น การตรวจพิสูจน์ของนางสาวอมรรัตน์ เล็กวิชัย นักนิติวิทยาศาสตร์ชำนาญการพิเศษ สถาบันนิติวิทยาศาสตร์ สังกัดกระทรวงยุติธรรม “...จึงมีลักษณะคลาดเคลื่อน มีพิรุณ ชัดแย้งกับหน่วยงานอื่น...” ซึ่งแม้แต่คณะกรรมการ ป.ป.ช. เอง ก็ยังวินิจฉัยขาดเดาเอาจากคำให้การของพันตำรวจเอกธนสิทธิ์ “..ว่าไฟล์ที่บันทึกใหม่ ๑๒๑ บันทึกในวันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๕๙ อันเป็นความจริง...” “..ความจริงวันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๕๙ เป็นวันหยุดราชการไม่มีเจ้าหน้าที่ไปทำงานแต่อย่างใด...” และข้าพเจ้าขอยืนยันว่าไม่ได้ไปในวันดังกล่าวแต่อย่างใด

นอกจากนี้ จากบันทึกการสนทนาเรื่องความเร่งด่วนของนายวรยุทธ อยู่วิทยา(เทปที่ ๑) เมื่อวันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ และการสนทนาเรื่องความเร่งด่วนของนายวรยุทธ อยู่วิทยา (เทปที่ ๒) ที่พันตำรวจเอกธนสิทธิ์ แต่งจัน ถอดเทป และลงชื่อรับรองนั้น สิ่งที่ส่งมาด้วย (๒๓) และ (๒๔) นั้น เมื่อนำเปรียบเทียบกับเอกสารการถอดเทป “..ไฟล์เสียงชื่อ ธนสิทธิ์สิ่งที่ส่งมาด้วย (๒๕) แผ่นที่ ๑ ถึงแผ่นที่ ๓ เอกสารการถอดเทปไฟล์เสียงชื่อ ธนสิทธิ์ สิ่งที่ส่งมาด้วย (๒๖) แผ่นที่ ๔ ถึงแผ่นที่ ๑๒ และเอกสารการถอดเทปไฟล์เสียงชื่อ รายการอัดใหม่ ๑๒๑ สิ่งที่ส่งมาด้วย (๒๗) แผ่นที่ ๑๓ ถึงแผ่นที่ ๒๑ ที่ถอดมาจากไฟล์เสียงที่บันทึกข้อมูลขนาดพกพา(แฟลชไดรฟ์) ที่ระบุชื่อไฟล์จำนวน ๓ ไฟล์ว่าไฟล์ที่ ๑ ชื่อธนสิทธิ์ ระบุว่าสร้างเมื่อวันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙, ไฟล์ที่ ๒ ชื่อ รายการอัดใหม่ ๑๒๑ ได้สร้างขึ้นในวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๙, และไฟล์ที่ ๓ ชื่อ วิรตล สร้างขึ้นในวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๕๙ ที่พันตำรวจโท วันนพ สมจินตนากุล เลขาธิการคณะกรรมการ ป.ป.ท. ซึ่งได้รับมอบหมายจากประธาน สอตช. (นายวิษณุ เครืองาม รองนายกรัฐมนตรี) ให้ส่งรายงานการสอบสวนข้อเท็จจริงชุดศาสตราจารย์ นายวิชา มหาคุณ เป็นประธาน ได้สอบสวนเทปบันทึกดังกล่าวแล้ว ให้แก่ประธานคณะกรรมการอัยการ และส่งต่อให้สำนักงานอัยการสูงสุด และอยู่ในความครอบครองของสำนักงานคณะกรรมการอัยการ หลังจากนั้น สำนักงานอัยการสูงสุดก็ได้มีการสอบสวนข้อเท็จจริง “...และได้มีการถอดเทปจากไฟล์เสียงทั้งสามไฟล์ดังกล่าวไว้ โดยเอกสารดังกล่าวมี นายปกรณ์ ภูตระกูล นิติกรชำนาญการ สำนักงานคณะกรรมการ เป็นผู้ลงชื่อรับรอง ...” รายละเอียดปรากฏตาม เอกสารการถอดเทปไฟล์เสียง สิ่งที่ส่งมาด้วย (๒๖) (๒๗) และ (๒๕) ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบกับเอกสารที่ พันตำรวจเอก ธนสิทธิ์ แต่งจัน ถอดเทป และลงชื่อรับรองนั้นจะพบว่าไม่ตรงกันมีการปลอมข้อความเพิ่มเติมใส่ร้ายข้าพเจ้า เช่น จากเอกสารบันทึกการถอดเทปการสนทนากรณีความเร่งด่วนนายวรยุทธ อยู่วิทยา (เทปที่ ๒) เอกสารที่ระบุหน้า ๑๙/๑๙ คำสนทนา บรรทัดที่ ๕

ถึงที่ ๘ ที่ระบุว่า “...อัยการกองคดีอาญา ๖...” คำสนทนา ขอเป็นวันที่ ๒๖ พ.ต.อ.วิรตล ทับทิมดี คำสนทนา เอววันที่ ๒๖ ก่อน อย่างนี้เอาเลยครับ ผมวานให้น้องพิมพ์ พล.ต.ต. ธวัชชัย เมฆประเสริฐสุข คำสนทนา เดี่ยวเอาไปพิมพ์ข้างนอก พล.ต.อ.มนู เมฆหมอก คำสนทนา เดี่ยว Print ให้ก็ได้ครับ...” นั้น ขอยืนยันว่า ข้าพเจ้ามิได้พูดแต่อย่างใด และเมื่อตรวจสอบจากการที่คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงของสำนักงาน อัยการสูงสุด ถอดเทปไฟล์เสียงที่คณะกรรมการชุด นายวิชา ส่งมา และ นายประกรณฯ ลงชื่อรับรองความ ถูกต้องของเอกสารไฟล์ชื่อ ธนสิทธิ์ สิ่งที่ส่งมาด้วย (๒๖) และไฟล์เสียงชื่อรายการอัดใหม่ ๑๒๑ สิ่งที่ส่ง มาด้วย (๒๗) ก็ไม่พบข้อความตามที่ พลตำรวจเอก ธนสิทธิ์ แต่งจัน ถอดเทปและลงชื่อรับรอง แต่อย่างใด

นอกจากนี้ จากการถอดเทปที่ ๑ วันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ ที่ระบุว่าข้าพเจ้าอยู่ร่วม สนทนากับพลตำรวจเอกสมยศ พุ่มพันธุ์ม่วง นั้น ไม่เป็นความจริง ในขณะที่สนทนาข้าพเจ้าไม่ได้พบและ สนทนาร่วมกันกับ พล.ต.อ.สมยศฯ แต่อย่างใด

นอกจากนี้ การที่พันตำรวจเอก ธนสิทธิ์ แต่งจัน ถอดเทป และลงชื่อรับรองอ้างว่าสร้างเทป วันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ กับ วันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๙ นั้น “...ความจริง...” ข้าพเจ้าเป็นตัวแทนที่ ผู้ต้องหาแต่งตั้งให้ไปใช้สิทธิแทนผู้ต้องหา ไปสนทนาและชี้แจงตามสิทธิของผู้ต้องหาพึงมีตามประมวล กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๔ วรรคสี่ และโต้แย้งในเรื่องความเร็วและการคำนวณทาง วิชาการ “...ในวันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ วันเดียวเท่านั้น...” โดยในวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๙ ข้าพเจ้าได้ไป สืบพยานและว่าความอยู่ที่ศาลอาญา โดยมีพยานบุคคลและพยานเอกสารยืนยันได้ตามที่ข้าพเจ้าได้กล่าวอ้างมา ข้างต้น การที่ พลตำรวจเอก ธนสิทธิ์ แต่งจัน ถอดเทป และลงชื่อรับรองว่าเทปดังกล่าวมีการบันทึก ๒ วัน ดังกล่าว จึงเป็นการปลอมเอกสาร ทำพยานหลักฐานอันเป็นเท็จ และแจ้งข้อความอันเป็นเท็จในคดีอาญา ต่อเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจสืบสวนคดีอาญา เพื่อให้ข้าพเจ้าได้รับโทษทางอาญา...” และข้าพเจ้าได้โต้แย้ง ประเด็นดังกล่าวต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. แต่ไม่ได้รับความเป็นธรรมและได้สวนความจริงในเรื่องดังกล่าว แต่อย่างใด

นอกจากนี้ คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงชุดนายวิชา มหาคุณ ได้มีการส่งไฟล์เสียง ของกลางในคดีไปตรวจสอบที่สำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ หรือ EDTA ซึ่งได้พิจารณา ตรวจสอบแล้วสรุปว่า “... คลิปเสียงดังกล่าวไม่ได้เป็นการบันทึกครั้งเดียวตั้งแต่ต้นจนสิ้นสุดการบันทึก แต่มีการกดพัก หรือแก้ไขการบันทึกเสียงถ้อยคำในเทป...” รายละเอียดปรากฏตามบันทึกถ้อยคำพยาน (นายวิชา มหาคุณ) สิ่งที่ส่งมาด้วย (๒๒) ที่ให้การต่อคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงของสำนักงานตำรวจ แห่งชาติ เมื่อวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๖๔ แผ่นที่ ๓ (ข้อเท็จจริงดังกล่าวข้าพเจ้าได้จากเอกสารที่กองวินัย สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ส่งให้ศาลอาญาที่ข้าพเจ้าฟ้องคดี ตามคดีอาญาหมายเลขดำที่ อ.๑๙๘๖/๒๕๖๕) แสดงให้เห็นว่าเทปดังกล่าวที่ พันตำรวจเอก ธนสิทธิ์ แต่งจัน จัดทำและมีการถอดเทปดังกล่าวนั้นมีการ กดพัก หรือแก้ไขการบันทึกเสียงถ้อยคำในเทป “...แต่สำนวนคดีที่ นายวิชา มหาคุณ ตรวจสอบนั้น พบว่า ผลการตรวจสอบของสำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ หรือ EDTA จะเป็นประโยชน์ในการ พิสูจน์ความบริสุทธิ์ของข้าพเจ้า...” กลับไม่วินิจฉัยในเรื่องดังกล่าวในสำนวนและไม่นำผลการตรวจสอบ ของสำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ หรือ EDTA เข้ารวมสำนวนตามกฎหมายแต่อย่างใด “...อันเป็น การจงใจปกปิดหลักฐานดังกล่าวเพื่อกั่นแกล้งให้ข้าพเจ้าได้รับโทษทางอาญา...” ซึ่งข้าพเจ้าได้ร้องขอ ความเป็นธรรมต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. แล้วแต่ได้ได้รับความเป็นธรรมและพิจารณาในประเด็นดังกล่าว แต่อย่างใด

ประเด็นที่ ๔ จากการที่ข้าพเจ้าไม่ได้รับความเป็นธรรมคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงของชุด นายวิชา มหาคุณ และคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในคดีนี้ ข้าพเจ้าจึงขอความเมตตาจากท่านอัยการสูงสุดได้โปรดให้ให้มีการไต่สวนและสอบสวนพยานเพิ่มเติมในประเด็นดังต่อไปนี้

๑) ผู้ต้องหาแต่งตั้งข้าพเจ้า นายชัยณรงค์ แสงทองอร่าม เป็นตัวแทนโดยปริยาย ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๗๘๗ และมีสิทธิตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๔ วรรคสี่ และมีสิทธินำพยานที่เกี่ยวกับนักวิชาการที่จะสามารถมาพิสูจน์หักล้างความเห็นของนักวิชาการหรือผู้ตรวจพิสูจน์ ที่พนักงานสอบสวนได้สอบสวนมาได้หรือไม่

๒) ตามสิ่งที่ส่งมาด้วย (๖) แผ่นที่ ๔ คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติเสียงข้างมาก ครั้งที่ ๑๑๑/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๖๒ ลงมติว่า การกระทำของพันตำรวจโท วิรตล ทับทิมดี ไม่มีความผิดฐานเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ตามประมวลกฎหมายอาญา ๑๕๗ “...โดยพยานหลักฐานที่ผ่านการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้แก่พันตำรวจเอกธนสิทธิ์ และเจ้าหน้าที่ตรวจที่เกี่ยวข้องทั้งหมด ซึ่งได้พิสูจน์ไปแล้วเมื่อปี ๒๕๖๒...” แต่การที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ชุดนี้กลับนำหลักฐานที่ผ่านการไต่สวนและพิจารณาซ้ำโดยมีเพียงคำให้การของ พล.ต.ท. มนูญ เมฆหมอก ที่ให้การปกป้องข้าพเจ้า อันเป็นเท็จ เพื่อให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. กันตนเองเป็นพยาน และยืนยันว่าผู้ต้องหาใช้สิทธิตามกฎหมายขอให้เจ้าหน้าที่ผู้ตรวจพิสูจน์ พิจารณาตามแนวความคิดเห็นทางวิชาการที่แตกต่างกัน นำมาเปรียบเทียบกับเพื่อเสนอพนักงานอัยการพิจารณาตามความเห็นสั่งสอบสวนเพิ่มเติมของอัยการสูงสุด นั้น

กรณีจึงไม่ถือว่าเป็นพยานหลักฐานใหม่ที่จะเข้าข้อยกเว้นที่จะทำให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. รับหรือยกเรื่องที่มีลักษณะดังต่อไปนี้ขึ้นพิจารณา “...ดังนั้น เมื่อคดีรับฟังเป็นข้อยุติตามมติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ว่าพันตำรวจโท วิรตล ทับทิมดี พนักงานสอบสวน กับเจ้าพนักงานตำรวจที่เกี่ยวข้องไม่ได้กระทำความผิดกฎหมายอาญาแต่อย่างใด ข้าพเจ้าผู้ถูกกล่าวหาจึงไม่ใช่ผู้ร่วมกระทำความผิดกับพันตำรวจโท วิรตล ทับทิมดี พนักงานสอบสวน และเจ้าพนักงานตำรวจที่เกี่ยวข้องตามที่ถูกกล่าวหา...” แต่อย่างใด

๓) ประเด็นข้อความที่ข้าพเจ้าสนทนา มีเพียงพูดโต้แย้งตามหลักวิชาการและอธิบายถึงการตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุ และวิธีการคำนวณประกอบสถานที่เกิดเหตุ พร้อมอธิบายคลิปประกอบการพิจารณาตามความเห็นของนักวิชาการผู้มีความรู้ “...ไม่ปรากฏว่าข้าพเจ้าข่มขู่...” อีกทั้งเจ้าหน้าที่ตำรวจก็รู้ว่าข้าพเจ้าเป็นพนักงานกองคดีอาญา ๖ มิได้มีอำนาจและหน้าที่ในสำนวนคดีและมีอำนาจพิจารณาคดีและให้คุณและโทษ แต่อย่างใด

๔) กรณีพันตำรวจเอกธนสิทธิ์ แต่งจัน ตัดต่อเทป ปลอมข้อความในเอกสารบันทึกการถอดเทปนั้น ข้าพเจ้ามีพยานเอกสารที่มีการถอดเทปของสำนักงานอัยการสูงสุด ที่รับรองโดยนายปกรณ์ ภูตระกูล นิติกรชำนาญการ สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายวินัย สำนักงานคณะกรรมการอัยการ โดยเอกสารดังกล่าวจัดทำโดยคณะกรรมการสอบสวนของสำนักงานอัยการสูงสุด ตั้งแต่ชุดนายธนพิชญ์ มูลพฤษณ์ ส่งต่อมายังชุดนายอรรถ คล้ายสังข์ จนมาถึงชุด นายประพัฒน์พงศ์ สุคนธ์ ก็รู้เห็นและครอบครองเอกสารที่รับรองโดยนายปกรณ์ ภูตระกูล นิติกรชำนาญการ สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายวินัย สำนักงานคณะกรรมการอัยการตลอดมา “...แต่ไม่ได้มีการวินิจฉัย หรือเปรียบเทียบกับคำถอดเทปของ พันตำรวจโท ธนสิทธิ์ แต่อย่างใด...”

กรณีดังกล่าว ข้าพเจ้าได้ร้องขอความเป็นธรรมกับคณะกรรมการ ป.ป.ช.แล้ว “...แต่ไม่ได้รับการพิจารณา...” ข้าพเจ้าจึงขอให้ท่านอัยการสูงสุดทำการไต่สวนสอบสวนพยาน คือ นายปกรณ์ ภูตระกูล, นายธนพิชัญ มุลพฤกษ์, นายอริก คล้ายสังข์, นายประพัฒน์พงศ์ สุคนธ์ เกี่ยวกับไฟล์เสียงที่ได้รับมาจากเลขาธิการคณะกรรมการ ป.ป.ท. เปรียบเทียบกับบันทึกคำถอดเทปการสนทนาเรื่องความเร่งด่วนของนายวรยุทธ อยู่วิทยา (เทปที่ ๑) และบันทึกคำถอดเทปการสนทนาเรื่องความเร่งด่วนของนายวรยุทธ อยู่วิทยา (เทปที่ ๒) สิ่งที่ส่งมาด้วย (๒๓) และ (๒๔) ตามลำดับ ที่ นายปกรณ์ ภูตระกูล รับรองสำเนาถูกต้อง ปัจจุบันอยู่ในความครอบครองของอธิบดีอัยการ สำนักงานคณะกรรมการอัยการในประเด็นดังกล่าวด้วย

๕) การที่นายวิชา มหาคุณ และ พลเอกกฤษณะ บวรรัตนารักษ์ ได้กล่าวหาว่าข้าพเจ้าได้มาพบพันตำรวจเอก ธนสิทธิ์ จำนวน ๒ ครั้ง เมื่อวันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ และวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๙ นั้นเป็นความเท็จ ความจริง ข้าพเจ้าไปพบเพียงวันเดียวคือวันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ ส่วนวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๙ ข้าพเจ้าได้ไปสืบพยานในคดีอาญาหมายเลขดำที่ อ.๑๙๖๑/๒๕๕๘ ที่ศาลอาญา ข้าพเจ้า จึงขอให้ท่านอัยการสูงสุดไต่สวนสอบสวน พนักงานอัยการที่ร่วมสืบพยานที่ศาลอาญากับข้าพเจ้า เจ้าหน้าที่ศาล และ ผู้พิพากษาที่สืบพยานในวันดังกล่าวเป็นพยาน และนายพรชัย ชลวณิชกุล ขณะนั้น เป็นอัยการพิเศษฝ่ายคดีอาญา ๖ เป็นพยานยืนยันในประเด็นดังกล่าวด้วย

๖) ในประเด็นที่สำนักงานพัฒนาธุรกรรมอิเล็กทรอนิกส์หรือ EDTA ที่ตรวจพิสูจน์ไฟล์เสียงของกลาง ที่ระบุยืนยันว่า “คลิปเสียงดังกล่าวไม่ได้เป็นการบันทึกครั้งเดียวตั้งแต่เริ่มต้นจนสิ้นสุดการบันทึก แต่มีการกดพักหรือแก้ไขการบันทึกถ้อยคำในเทป” นั้น ไม่ปรากฏอยู่ในสำนวนแต่อย่างใด ขอท่านอัยการสูงสุดได้โปรดไต่สวนสอบสวนเจ้าหน้าที่ของสำนักงานพัฒนาธุรกรรมอิเล็กทรอนิกส์หรือ EDTA ที่ตรวจพิสูจน์และมีความเห็นดังกล่าวเป็นพยาน และขอให้ส่งเอกสารการตรวจพิสูจน์มาประกอบในสำนวนคดีเพื่อความเป็นธรรมต่อข้าพเจ้าด้วย

๗) ในประเด็นที่ พันตำรวจเอก ธนสิทธิ์ ยืนยันต่อคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เมื่อวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๔ หน้าที่ ๒ ใบต่อแผ่นที่ ๑ (คำถาม-คำตอบข้อ ๓) ของสิ่งที่ส่งมาด้วย (๓๓) ว่า บุคคลที่อยู่ในบันทึกเสียงสนทนาที่ ๑(คลิปรายการอัดใหม่ ๑๒๐) ประกอบ พลตำรวจเอก สมยศ พุ่มพันธุ์ม่วงอัยการพิเศษ กองคดีอาญา ๖ (ไม่ทราบชื่อ) ทั้งหมด ๙ คนนั้น ไม่เป็นความจริง เนื่องจากข้าพเจ้าไม่ได้ไปพบกับพลตำรวจเอก สมยศ พุ่มพันธุ์ม่วง แต่อย่างใด โดยมีพยานบุคคล คือ นายศุภสิน ลีลาฤทธิ์ อุปนายกสมาคม, นายวิทยา เลหากุล อุปนายกสมาคม, นายทรงธรรม เพียรพัฒนาวิทย์ อุปนายกสมาคม, นายชินนทร์ แก่นศิริญ รองเลขาธิการ, พลเรือเอกนาวิน ธนเนตร กรรมการกลาง นางสาวนันท์ วงศ์อำนิษฐกุล กรรมการกลาง, นายทรงเกียรติ ลิ้มอรุณรัตน์ กรรมการกลาง, นายกรวีร์ ปริศนานันท์กุล กรรมการกลาง สามารถเป็นพยานยืนยันความจริงดังกล่าวได้อย่างชัดเจน โดยมีภาพข่าวของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐออนไลน์, โพสต์ทูเดย์ ออนไลน์, โพสต์อิพทูเดย์ออนไลน์ และวอยซ์ทีวีออนไลน์ เป็นพยานยืนยัน จึงขอให้ท่านอัยการสูงสุดได้ไต่สวนสอบสวนบุคคลดังกล่าวเป็นพยานในสำนวนคดีนี้ด้วย

๘) คำให้การของ พ.ต.ท.ธนสิทธิ์ แต่งขึ้น เมื่อวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ มีคำถาม-คำตอบ “แผ่นที่ ๑”, แผ่นที่ ๒” และ “แผ่นที่ ๓” โดยแผ่นที่ ๓ ใช้เพียงหน้าแรกด้านหลังว่าง ส่วน“แผ่นที่ ๔” คือ ใบต่อคำให้การของ พ.ต.ท.ธนสิทธิ์ แต่งขึ้น วันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๕๙ ใช้เพียงหน้าแรกด้านหลังว่าง รายละเอียดปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย (๓๔) พ.ต.อ.วิรตล ทับทิมดี พนักงานสอบสวนจัดทำในวันเดียวกัน มิใช่แยก

คำให้การออกเป็นสองวัน ตามที่ นายวิชา มหาคุณ และ พ.ต.อ.ธนสิทธิ์ แต่งขึ้น จงใจกลั่นแกล้งกล่าวหาข้าพเจ้าโดยเจตนาให้ข้าพเจ้าได้รับโทษทางอาญา อันเป็นข้อกล่าวหาที่เลื่อนลอยรับฟังไม่ได้ ใช่หรือไม่

คำให้การเพิ่มเติมเมื่อวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๕๙ (แผ่นที่ ๔) พ.ต.อ.ธนสิทธิ์ แต่งขึ้น ตอบคำถามที่ ๑ ยืนยันว่า “...ผลการคำนวณความเร็วปรากฏตามเอกสารรายงานการตรวจพิสูจน์ความเร็ว ซึ่งข้าพเจ้าได้จัดทำอธิบายรายละเอียดวิธีการคำนวณความเร็วและข้าพเจ้าได้มอบเอกสารดังกล่าวจำนวน ๒ แผ่น ให้พนักงานสอบสวนเพื่อเป็นหลักฐาน ...” และ พ.ต.ท. ธนสิทธิ์ฯ ยังรับรองว่าค่าที่คำนวณความเร็วของรถยนต์ที่มีค่าเท่ากับ ๗๙.๒๓ กิโลเมตร/ชั่วโมง เป็นภาพรถยนต์จากกล้องวงจรปิดที่ปรากฏที่เวลา ๒๐๑๒/๐๙/๐๓ ๐๕ : ๓๔ : ๑๗ ตามสิ่งที่ส่งมาด้วย (๓๔) แผ่นที่ ๘ อันเป็นสมควรใจให้การดังกล่าว โดยไม่มีผู้ใดบังคับขู่เข็ญแต่อย่างใด ใช่หรือไม่

หมายเหตุ การสอบเพิ่ม เมื่อวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ และวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๕๙ เกิดจากอัยการสูงสุด สั่งให้สอบสวนเพิ่มเติมว่า

คดีนี้ อัยการสูงสุดได้พิจารณาแล้ว เห็นว่า ข้อเท็จจริงยังไม่สิ้นกระแสความจึงให้สอบสวนเพิ่มเติมในประเด็นดังนี้

ให้สอบสวนพันตำรวจโท ธนสิทธิ์ แต่งขึ้น พยานผู้เชี่ยวชาญด้านการคำนวณฟิสิกส์ความเร็วรถในคดีนี้เพิ่มเติมว่า เมื่อพิจารณาจากน้ำหนัก สภาพ และคุณลักษณะของรถยนต์ที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ขับ และรถจักรยานยนต์คันที่ผู้ต้องหาที่ ๒ ขับขึ้น ในช่วงเวลาเดียวกับเวลาเกิดเหตุ เมื่อผ่านถนนบริเวณจุดเกิดเหตุซึ่งมีสภาพแวดล้อมของถนนและสภาพอากาศเช่นเดียวกับขณะเกิดเหตุ ประกอบกับสภาพของความเร็วรถยนต์คันที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ขับ และรถจักรยานยนต์คันที่ผู้ต้องหาที่ ๒ ขับขึ้น ได้รับภายหลังเกิดการชนกันตามภาพถ่ายเอกสารหมายเลข ๑๘/๑๓ - ๑๘/๑๙ และ ๒๑/๑ - ๒๑/๑๙ แล้วให้คำนวณตามหลักวิชาการว่าการที่รถจักรยานยนต์คันที่ผู้ต้องหาที่ ๒ ซึ่งถูกชนและถูกรถยนต์คันที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ขับครูดพาไปตามถนนบริเวณที่เกิดเหตุยาวเป็นระยะไกลประมาณ ๑๖๔.๔๕ เมตร โดยไม่ปรากฏรอยห้ามล้อบริเวณจุดชนตามข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นในคดีนี้นั้น รถยนต์คันที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ขับ ควรแล่นด้วยความเร็วอย่างน้อยก็กิโลเมตรต่อชั่วโมง

มีประเด็นสำคัญตามเอกสารถอดเทปการสนทนากรณีความเร็วรถยนต์อยู่วิทยา (เทปที่ ๒) หน้าที่ ๑๑/๑๙ แผ่นที่ ๓ ระบุว่า อัยการกองคดีอาญา ๖ พูดว่า “เอาวันแรกเป็นวันที่ ๒๖ ไปก่อน” “อยากให้ขอให้เป็น ๗๙.๒๒ ตามที่ อจ.สายประสิทธิ์ คำนวณ” “เปล่า คือ ตามกฎหมายเนี่ย ห้ามขับเกิน ๘๐ อยากจะขอความกรุณาให้มันอยู่ ragne ตรงกัน” และหน้าที่ ๑๒/๑๙ อัยการกองคดีอาญา ๖ พูดว่า “อันนี้ขอความกรุณาท่านผู้การ คือ ทางอัยการเค้าสั่งมาอย่างนี้ คือเค้าก็มองว่าเค้าจะช่วยนะ คือก็อยากให้เค้าสบายใจนิดนึง ใช่ไหมอะ เวลาเค้าจะสั่ง คือที่เค้าสั่งมาเนี่ย เค้าตั้งใจจะช่วยเหลือที่ แล้วก็อยากจะขอความกรุณานะอะ เรียบตรง ๆ เลยอะ” และหน้าที่ ๑๘/๑๙ อัยการกองคดีอาญา ๖ พูดว่า “..เรียบตรง ๆ เลยครับ ขอความกรุณานะอะ” และหน้าที่ ๑๙/๑๙ อัยการกองคดีอาญา ๖ พูดว่า “ขอเป็นวันที่ ๒๖” รายละเอียดตามสิ่งที่ส่งมาด้วย (๒๔) ที่นายปกรณ์ ภูตระกูล นิติกรชำนาญการ รับรองสำเนาถูกต้อง เปรียบเทียบกับ “ถอดเทปไฟล์ชื่อ ธนสิทธิ์” และ “ถอดเทปไฟล์ชื่อ รายการัดใหม่ ๑๒๑” สิ่งที่ส่งมาด้วย (๒๖ และ ๒๗) จะไม่มีข้อความตามเอกสารถอดเทปการสนทนาดังกล่าว และข้าพเจ้ายืนยันว่าไม่ได้พูดข้อความดังกล่าว ข้อความดังกล่าว พ.ต.อ.ธนสิทธิ์ฯ ทำเอกสารปลอมขึ้นโดยเจตนาใส่ร้ายข้าพเจ้าให้ได้รับโทษทางอาญา จึงขอท่านอัยการสูงสุด ตรวจสอบและไต่สวนเป็นพยานบุคคลและพยานเอกสารในคดีนี้ด้วย

๑๐) รายการการตรวจพิสูจน์ความเร็วรถยนต์ที่ ๕๕๔๕๐๙๒๒๔ ที่ พันตำรวจโท ธนสิทธิ์ แดงจั่น ออกรายงานเมื่อวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๕๕ นั้น เป็นการกระทำการปลอมเอกสารโดยอาศัยโอกาสที่ตนมีหน้าที่ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๖๑ รายงานดังกล่าวเป็นเท็จ ความจริงแล้ว ผศ.ดร.สรณ วิจารย์วรรณลักษณ์ “...ไปร่วมตรวจเพื่อประเมินความเร็วรถยนต์จากภาพวงจรปิดที่บริเวณโชว์รูมรถเบนซ์ ปากซอยสุขุมวิท ๔๗ ในวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๕...” ในเบื้องต้นจึงประมาณได้ว่ารถยนต์ที่ก่อเหตุเคลื่อนที่ ด้วยอัตราเร็วมากกว่า ๓๐ เมตรต่อวินาที หรือ ๑๐๘ กิโลเมตรต่อชั่วโมง และจัดทำรายงานสรุปการหา ความเร็วของรถเฟอร์รารีชนมอเตอร์ไซด์ตำรวจสถานีตำรวจนครบาลทองหล่อ สรุปว่า รถยนต์เฟอร์รารี เคลื่อนที่มาด้วยความเร็ว ๑๗๗ : ๑๗ กิโลเมตรต่อชั่วโมง รายละเอียดปรากฏตามเอกสารท้ายคำให้การ หมายเลขที่ ๓๑ “หน้าที่ ๕ และหน้าที่ ๙ ถึงหน้าที่ ๑๐” สิ่งที่ส่งมาด้วย (๓๕) จึงขอท่านอัยการสูงสุด ใต้สวน ผศ.ดร.สรณ วิจารย์วรรณลักษณ์ เป็นพยานบุคคลและพยานเอกสารในสำนวนคดีนี้ด้วย

๑๑) พันตำรวจเอก ธนสิทธิ์ แดงจั่น ยื่นพยานหลักฐานเพิ่มเติมต่อคณะกรรมการสืบสวนของ ตำรวจ ขอส่งแผ่นดีวีดี บันทึกไฟล์จำนวน ๓ ไฟล์ (ไฟล์ที่ ๑ รายการอัปเดตใหม่ ๑๒๐ m๔a ไฟล์ที่ ๒ รายการ อัปเดตใหม่ ๑๒๑ m๔a และไฟล์ชื่อวีรตล m๔a) จำนวน ๑ แผ่น โดยยืนยันว่า บันทึกคลิปรายการอัปเดตใหม่ ๑๒๐ m๔a ไว้เมื่อวันที่ ๒๙ ก.พ.๕๙ รายละเอียดตาม คำถาม คำตอบที่ ๑ และที่ ๒ บันทึกถ้อยคำ ผู้ถูกกล่าวหาเพิ่มเติม สิ่งที่ส่งมาด้วย (๓๓) จึงขอให้ท่านอัยการสูงสุด ตรวจสอบเปรียบเทียบว่า “...เอกสารถอด เทปไฟล์เสียงชื่อธนสิทธิ์ กับไฟล์ที่ ๑ รายการอัปเดตใหม่ ๑๒๐ m๔a เป็นไฟล์เสียงเดียวกันหรือไม่...” แล้วนำ ผลหรือเอกสารที่ตรวจสอบเป็นพยานในสำนวนคดีนี้ด้วย

จึงกราบเรียนท่านอัยการสูงสุด ได้โปรดให้ข้าพเจ้าได้มีโอกาสพิสูจน์ความบริสุทธิ์และต่อสู คดี อย่างเต็มที่ ขอท่านอัยการสูงสุดได้โปรดให้ความเป็นธรรมและใต้สวน สอบสวนตามประเด็น ดังกล่าวให้แก่ข้าพเจ้าด้วย

ข้าพเจ้าได้มอบอำนาจให้ นายไพศาล จุลาภรณ์ และหรือ นายวสันต์ เพ็ชรบุณ เป็นผู้ยื่น หนังสือฉบับนี้แทน ตามสิ่งที่ส่งมาด้วย (๓๖)

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(นายชัยณรงค์ แสงทองอร่าม)